

**Arany-,
Gyémánt-,
Vas-, Rubin- és
Platinadiplomások
2023
Építőmérnöki Kar**

Budapesti Műszaki és Gazdaságtudományi Egyetem

Készült a Budapesti Műszaki és Gazdaságtudományi Egyetem Központi Tanulmányi Hivatalának Oklevél Csoportja gondozásában 160 példányban.

A kitüntetettek életútját csak fő vonalakban ismertettük. Ehhez azokat az adatokat használtuk fel, amelyek a karokhoz benyújtott kérelmekben szerepeltek.

A kiadvány azon kitüntetettek életrajzát tartalmazza, akik annak közléséhez hozzájárultak.

A kéziratot zártuk: 2023. április 21-én

Összeállította:

Szabóné Kismarton Ágnes, Péczely Patrícia, Kónya Éva

Kiadványtervező:

Rumi Tamás

ISSN 2063-3459

Tartalomjegyzék

Építőmérnöki Kar – 7

BME értékmegőrző tevékenységek – 119

Tisztelt Kitüntetett Kollégáim!

Hosszú évek óta hagyomány Egyetemünkön a jubileumi díszoklevelek adományozása egykori hallgatóinknak. A rubin-, vas-, gyémánt- és aranyoklevelek mellett egy, az olvasó kezében lévő kis könyvet is átnyújtunk, emléket állítva a jubiláló kollégáink szakmai pályafutásának.

2023-ban is követjük ezt a hagyományt, és az egykori hallgatók által beadott szakmai életrajzok feldolgozásával összeállítottuk a Karunkon 50, 60, 65, illetve 70 évvel ezelőtt mérnöki oklevelet szerzett hallgatók életútját, munkásságát bemutatni hivatott könyvet. A könyvet hivatásuk szolgálatában eltöltött sokéves, eredményes munkájuk, életművük elismeréseként kívánjuk átnyújtani. A könyv lapjain keresztül jubileumi diplomázóink visszapillanthatnak a múltba, találkozhatnak a régi évfolyamtársakkal és előcsalogathatók a közös emlékek is.

Az Építőmérnöki Kar Kari Tanácsa 2023-ban 8 rubin-, 10 vas-, 32 gyémánt-, 85 arany-, valamint 5 műszaki doktori aranyoklevél adományozásáról döntött. A kitüntetettek szakmai életrajzait oklevélfajták szerint csoportosítottuk.

Az, hogy 2023-ban 140 egykori hallgatónk kérte jubileumi díszoklevél adományozását – és többségük szakmai életrajzát is benyújtotta –, bizonyítékul szolgál arra, hogy mindannyiuk szívében máig helye van a Műegyetemnek, mindannyian örömmel emlékeznek vissza az Alma Materben eltöltött egyetemi évekre, egykori évfolyamtársaikra, oktatóikra. A Műegyetem Építőmérnöki Karához való kötődésüket szintén bizonyítja, hogy a szakmai életrajzok olvasása közben nem egy esetben találoztunk olyan sorokkal, amelyekben régi egyetemi emlékek kerültek elő. Sokan hálát és köszönetet fejeztek ki egykori oktatóik felé, akik segítették pályafutásuk elindítását, szakmai ismeretekkel, valamint szellemi és emberi értékekkel mutattak példát a jövő építőmérnök generációinak.

Egyetemünk története 1782. augusztus 30-án indult azzal a II. József által aláírt alapító levéllel, amelynek alapján létrejött az Institutum Geometrico-Hydrotechnikum, az első polgári mérnökképző intézetként Európában. Különleges év az idei, hiszen idén emlékezhetünk meg arról, hogy 1873-ban, 150 éve vette át Delvecchio Devecis Ferenc a Műegyetem által kiadott 1. számú mérnöki oklevelet. Mint ismeretes, Egyetemünk elődintézményét az

Institutum Geometricumot 1850-ben megszüntették, így 1871-ig nem volt egyetemi szintű mérnökképzés Magyarországon. Az egyetemi rangra 1871-ben emelt Műegyetem első diplomája volt az 1873. november 21-én Nendtvich Károly rektor és Kruspér István mérnökkari dékán aláírásával kiadott oklevél. Devecis Ferenc mérnöki munkásságát a diplomaszerezése évében egyesült fővárosunk építésére és fejlesztésére áldozta, 40 évi szolgálat után székesfővárosi középítési igazgatóként vonult nyugdíjba.

Ha visszatekintünk az elmúlt 50-70 évre, akkor Devecis Ferenc utódjaiként, az élet számos területén, legyen az épületek, utak, vasutak, hidak építése, vízellátás, csatornázás, vízrendezés, folyószabályozás és csatlakozó geodéziai mérnöki tevékenység, számtalan dolog jubileumi diplomázóink keze nyomát dicséri. Ezen felül a megjelent szakkikkek, szakkönyvek, a megtartott előadások és számos új módszer kidolgozása mind sikeres, eredményes munkásságuk, hivatáskeresetük bizonyítéka, amelyre mi is büszkék vagyunk.

Tisztelt Kitüntetettek!

Őszintén reméljük, hogy jelenlegi és jövőbeli hallgatóink is az Önök nyomdokait fogják követni, és munkásságukkal, tevékenységükkel hasonlóképpen öregbítik Karunk hírnevét, mint azt Önök is tették. Ezzel a kötettel szeretnénk emléket hagyni alkotó tevékenységükről a jövő nemzedéknek, és megköszönni, hogy hűek maradtak a Műegyetemhez és az Építőmérnöki Karhoz.

Az Építőmérnöki Kar Kari Tanácsa nevében tisztelettel köszönti Önöket.

Budapest, 2023. május

Dr. Rózsa Szabolcs
dékán

Építőmérnöki Kar

2023-ban jubilálók betűrendben

Építőmérnöki Kar

Műszaki doktori aranydiploma

12	Dr. Bögi Károly
13	Dr. Csanády Mihály
14	Dr. Ijjas István
-	Prof Dr. Juhász Endre
15	Dr. Winter János

Rubindiploma

16	Dénes Lóránt
17	Dohanics Jánosné Pongrácz Lívia
18	Dr. Faith Mihály
19	Dr. Galántay György
-	Dr. Hock Béla
20	Kustány Kálmán
21	Lovász Ferenc
22	Dr. Marczal László

Vasdiploma

23	Bácskai Endre
24	Bácskai Endréné
25	Bánóczy István
26	Csikós Ferenc
27	Gráczer Imre
28	Osgyáni Benő
29	Perniss István
30	Szabó László
-	Szemerkenyi Mária
31	Vajda László

	Gyémántdiploma	56	Szabó Tibor
-	Bartók Miklósné Gáboros Mária	57	Szántó Péter
32	Dr. habil Biczók Ernő	58	Dr. Timár András
33	Bodó Pál	-	Vörös Imre
34	Csillebérci András	15	Dr. Winter János
35	Dancs Lajos		
36	Endrédi János		Aranydiploma
37	Ferenczi Gábor	-	Andráská Katalin
38	Földváry Kálmán	-	B. Nagy László Sándor
39	György Károly	-	Dr. Bakonyi Péter PhD
40	Handbauer Teréz Keszthelyi Tiborné	59	Bakonyvári Csaba József
41	Hegedűs Sándor	60	Bakonyvári Csabáné
42	Horváth György		Tárnok Zsuzsanna
43	Hullay Gyula	-	Balázs Mária Irén
44	Jaczó Győző	-	Barta Lajos
45	Dr. (PhD) Kabai Imre	-	Bartók Miklós Márton
46	Kanyó László	-	Bertók Eszter
47	Koronkai József	-	Dr. Bojtár Imre
48	Kovács Eszter	61	Becze János
-	Köles László	62	Dr. Borbély József
49	Langer István	63	Borzsák Izabella
50	Nagy Péter	64	Bódi János
51	Németh Ottó	65	Czakóné Czédli Jolán
52	Pozsonyi Iván	66	Encsev Vladimir
-	Reicher Aladár	-	Felvinczi Éva
53	Dr. Retter Bertalan	67	Gál András
54	Seres Gyula	68	Geiger József Ferencné
55	Somogyi Péter		(Zelei Rozália)

-	Gerencsér Zsófia	-	Papp Margit
-	Guzmics János Pál	93	Pintér Ágnes Ilona
69	Gyimesi Viktória	94	Polyák Valéria
70	Dr. Harkányi Kornél	95	Pozsonyi Ildikó, Gönczi Sándorné
71	Hartai Gabriella, Kreissné	96	Quirinné Szebényi Emőke
72	Horváth Marianna (Darvas Józsefné)	97	Ratatics Gábor
73	Iker Károly	98	Raum László
74	Ivánné Dávid Katalin	99	Récsey Gyula
75	Iványi János Géza	100	Rózsai Béla Tibor
76	Karászi Gáspár	101	Sáránci Veronika Katalin
77	Kardos László	-	Sárdi András
78	Kárpáti Kálmán	102	Schmutz Károly Tamás
79	Kis Géza Józsefné Kovács Margit	-	Siposné Sólyom Rózsa
80	Dr. Kisbán Sándor	103	Sokoray László
81	Kiss Katalin Zsuzsanna	104	Strébely Erzsébet
82	Kittka Péter	-	Szalay Judit
-	Klippel Lajos	105	Szlávik Erika
83	Kokovay János	106	Szőke Jenő
84	Kolozsvári Gyula	107	Sztaniszláv Tamás
85	Dr. Körmöczy Ernő Géza	-	Szűcs Zsuzsanna Rita
86	Kőszeghy Méda, Vargáné	108	Takács Péter
87	Laki József	109	Takácsné Bank Mária
88	Lochmayer Rita	-	Tátrai György
89	Losonci Zoltán György	110	Téglássy Ferenc Tamás
-	Dr. Mélykúti Gábor Mihály	111	Dr. Tegze Judit
90	Mérfalvi Nándor Tamás	112	Tóth Pál
-	Nadabán János	113	Varga Béla
-	Nagy András	114	Varga István
-	Nagy Béla György	115	Dr. Varga László
-	Nagy Ildikó	116	Vig Marietta Klára
-	Nagy Lukács Ferenc	117	Vincze Vilmos Zsigmond
91	Nemes György Miklós	118	Vogl Elemér
92	Német András	-	Zlamál Katalin Mária

Építőmérnöki Kar

Dr. Bögi Károly

a műszaki tudományok kandidátusa, c. egyetemi docens

1938-ban született Budapesten.

2012-ben arany-, 2022-ben gyémántoklevelet kapott.

Mérnöki munkáját 1962-ben a Betonútépítő Vállalatnál kezdte, út- és vasútépítés kivitelezésében. 1964-től a budapesti Erőtervnel volt statikus tervező mérnök. 1968-1978 között a Kiskörei Vízlépcső és Öntözőrendszerei nagytérségi öntözésfejlesztési és vízrendezési feladataiban dolgozott. 1978-tól a budapesti Vízgazdálkodási Intézet Vízkészletgazdálkodási és Vízvédelmi Irodájának vezetője. 1989-től a jogutód Környezetgazdálkodási Intézet Környezetfejlesztési Intézetének igazgatójaként kutatási, tervezési és fejlesztési projektek irányítását végezte. 1992-től 2011. év végéig a budapesti székhelyű Senator Consult Kft. ügyvezető igazgatójaként mérnöki tanácsadói munkát végzett. Számos regionális vízgazdálkodási és környezetvédelmi EU és egyéb nemzetközi támogatással megvalósuló projekt fejlesztési és közbeszerzési feladatainak teljesítése fűződik nevéhez. Mérnöki munkája során kiemelkedő figyelmet fordított a továbbképzésre és a tudományos munkára. 1970-ben gazdasági mérnök, 1971-ben műszaki doktor, 1982-ben a műszaki tudományok kandidátusa címet szerzett. 1968-tól részt vett a felsőoktatásban: a Kertészeti Egyetemen, a Budapesti Műszaki Egyetemen és mérnöktovábbképzőkön előadásokat tartott, gyakorlatokat vezetett. A Budapesti Műszaki Egyetem rektora 1990-ben címzetes egyetemi docens címet adományozott részére. Rendszeresen részt vett akadémiai bizottságok munkájában. 1991-ben a Magyar Köztársaság Miniszterelnöke kinevezte az OMF B Műszaki Fejlesztési Szakértői Testület tagjává, a környezetvédelmi és vízügyi kutatás-fejlesztés döntés-előkészítése képezte feladatát 1994. év végéig. Szakterületének nemzetközi szervezeteiben aktív tevékenységet vállalt.

Munkássága elismeréseként több kitüntetést kapott

A Kari Tanács **műszaki doktori aranydiploma** adományozásával ismerte el értékes mérnöki tevékenységét.

Dr. Csanády Mihály

1936-ban született Tatán.

Egyetemi tanulmányait 1954-59 között végezte a BME Vegyészmérnöki Karán. 1960-tól nyugdíjazásáig (2001 dec. 31) az Országos Közegészségügyi Intézetében dolgozott, ahol 1973-tól a vízkémiai laboratórium, majd a vízhygiénés osztály vezetője volt. 1969-71-ben a BME Építőmérnöki Karán vízellátás-csatornázás egészségügyi szakmérnöki oklevelet szerzett, majd 1973-ban műszaki doktori címet. 1974-ben a WHO ösztöndíjával az Egyesült Államokban töltött fél évet. Hazatérve az itthoni vízkémiai laboratóriumi munka korszerűsítésével foglalkozott. A közegészségügyi szolgálat (KÖJÁL) laboratóriumainak munkáját a szervesen komponensek meghatározása terén világszínvonalra sikerült fejleszteni. 1978-ban, vezetésével kialakították a WHO GEMS-Water hazai vízvizsgáló bázisát. Ennek keretében elsajátította a vízvizsgáló laboratóriumok ellenőrzési módszereit, majd bevezette a KÖJÁL-hálózatba. Megszervezte az ivóvízvizsgáló laboratóriumok vízkémiai munkájának körvizsgáló ellenőrzését. Bekapcsolódott a WHO munkájába. 1999-ben egy nemzetközi WHO tanulmányhoz az arzénal foglalkozó rész kidolgozását végezte el. Részt vett hazánk EU csatlakozásához kapcsolódó jogharmonizációs feladatok kidolgozásában, beleértve a brüsszeli szakértői megbeszéléseken való részvételt is. A Magyar Hidrológiai Társaság Vízkémiai szakosztályán vezetőségi tag. A Magyar Szabványügyi Hivatal által létrehozott „Vízminőség” Műszaki Bizottságának elnöke volt. A Magyar Tudományos Akadémia Vízgazdálkodási Bizottsága vízellátás-csatornázás albizottságának is tagja volt. Eddig 145 közleménye jelent meg (Közülük 2 egyetemi jegyzet, egy hosszabb tankönyv-részlet, 6 db 60-180 oldalas monográfia-jellegű tanulmány), 228 tudományos előadást tartott.

A Magyar Higiénikusok Társasága 1998-ban Fenyvesy emlékéremmel tüntette ki.

A Kari Tanács **műszaki doktori aranydiploma** adományozásával ismerte el értékes mérnöki tevékenységét.

Dr. Ijjas István

Professor Emeritus

1939-ben született Óbecsén.

2012-ben arany-, 2022-ben gyémántoklevelet kapott.

1962-ben mérnöki, 1966-ban gazdasági mérnöki, 1967-ben műszaki doktori, 1972-ben műszaki tudományok kandidátusi, 1999-ben pedig Dr.habil címet szerzett. Pályafutásának nagy részét a BME-n töltötte. Volt tanszékvezető, dékánhelyettes és az ERASMUS program egyetemi koordinátora. 240 publikációja jelent meg, 150 előadást tartott külföldön. Többször volt ENSZ szakértő. Két évig a Delfti Műszaki Egyetem vendégprofesszora volt. Szakmai és tudományos munkájának eredményeit a 2019-ben megjelent „Integrált Vízgazdálkodás” című életmű kötetében foglalta össze. Új módszereket dolgozott ki a számítógéppel segített vízépítési és vízgazdálkodási tervezéshez. Programjaival 33 nagy hazai öntözőrendszert terveztek és több országban is alkalmazták azokat. A mikroöntözés tervezéséhez írt programját 26 országban vásárolták meg. A többtényezős döntéselőlkészítéshez írt programjaival értékelték az új kínai Nagy Csatorna tervváltozatait. Fontos kutatási területe volt a globális, európai és Duna vízgyűjtő szintű integrált vízgazdálkodás. Több nagy nemzetközi kutatási projekt koordinátoraként tevékenykedett. Az ICID alelnöke és Decision Systems munkacsoportjának elnöke, az ICID Magyar Nemzeti Bizottság elnöke, a Hidrológiai Társaság elnöke, az Országos Környezetvédelmi Tanács tudományos alelnöke, és több EU és Duna vízgyűjtő szintű szakértő bizottság tagja volt. Jelenleg a Vízügyi Tudományos Tanács tagja és a Hidrológiai Társaság Tudományos Bizottságának elnöke.

Nemzetközi tevékenységéért az ICID „For the Contributions to the Worldwide Advancement of the Science Plaque” kitüntetést, hazai munkásságáért Zielinski Szilárd, Reitter Ferenc, Kvassay Jenő, Bogdánfy Ödön, Vásárhelyi Pál és Benedek Pál díjat, a Magyar Köztársasági Érdemrend Középkeresztjét, a Hidrológiai Társaság Tiszteleti Tagja, valamint az Év Mérnöke Kamarai Aranygyűrű kitüntetést kapott.

A Kari Tanács **műszaki doktori aranydiploma** adományozásával ismerte el értékes mérnöki tevékenységét.

Dr. Winter János

ny. egyetemi docens

1940-ben született Csátalján.

2013-ban aranyoklevelet kapott.

1970-ben építési gazdasági mérnöki oklevelet, valamint műszaki doktori, 1997-ben pedig PhD címet szerzett. Az oklevél megszerzésétől nyugdíjazásáig a BME Vízépítési és Vízgazdálkodási Tanszékén (ill. jogelődjein) dolgozott gyakornokként, tanársegédként, adjunktusként, majd 1977-től docensként. 2003-tól 2010-ig nyugdíjas óraadó tanár volt. Közben egy évig, 1968-tól 1969-ig a Közép-Duna-völgyi Vízügyi Igazgatóságon volt önálló irányító mérnök. Egyetemi előadóként hidrológiát oktatott az esti és levelező tagozaton, a nappali földmérő szakon és a német nyelvű alapképzésben. Gyakorlatvezetőként hidrológiát, vízépítést, vízgazdálkodást, vízrendezést, öntözést, vízellátást, csatornázást oktatott. A hidrológiai (vízépítési) mérőgyakorlat vezetője volt 26 éven át. 12 mérnöktovábbképző és 15 szakmérnöki tanfolyamon adott elő. Hat egyetemi jegyzetet és egy könyvet írt (társszerzőkkel) Főbb kutatási témái az alábbiak voltak: a matematikai statisztika hidrológiai alkalmazása, csapadéktörvények – eredményein 3 szabvány alapszik – talajvíz, erózió, vízrendezés, hidrometria. Mintegy 70 kutatási jelentés összeállításában vett részt. 43 szacikket írt (ebből 11 idegen nyelven) 30 előadást tartott (ebből 13 idegen nyelven). Nyelvvizsgái: angol (középfok), német (középfok), orosz (kandidátusi). Tagja a Hidrológiai Társaságnak, a Meteorológiai Társaságnak, a Mérnöki Kamarának, az Akadémiai Testületnek.

Kitüntetései: árvízvédelemért emlékérem, rektori dicséret, OVH elnöki elismerés, Kiváló Munkáért és felsőoktatási emlékérem.

A Kari Tanács **műszaki doktori aranydiploma**, valamint **gyémántdiploma** adományozásával ismerte el értékes mérnöki tevékenységét.

Dénes Lóránt

1929-ben született Orosházán.

2013-ban gyémántoklevet kapott.

1953-tól 1957-ig a nyíregyházi 6. sz. Mélyépítő Vállalatnál építésvezető, majd a megyei tervezőirodában statikus tervező volt. 1957-től a budapesti LAKÓTERV tervezőintézetben statikus tervezőként folytatta mérnöki tevékenységét. Feladata volt a Rákóczi út 36. árkádosítása, középblokkos, nagyblokkos vákumbetonos kísérleti épületek tervezése. 1958-1961 között az Útügyi Kutató Intézet híd osztályán feszített-beton és hegesztési témákkal foglalkozott. 1961-1968 között a TIPUSTERV-ben irányító statikus tervezőként a Csepel Csillagtelepen, Debrecenben, a Budafoki úton paneles kísérleti épületeket, majd debreceni és szegedi házgyári épületeket és paneleket tervezett. 1968-tól a LAKÓTERV-ben végzett fontosabb statikus munkái: Salgótarjánban a 20 szintes iker-toronyház, mozi, vásárcsarnok és megyei könyvtár, Budapesten a Hotel Volga, Hotel Fórum, Hotel Penta, Hotel Novotel, Kongresszusi Központ, a Külügyminisztérium épülete, irodaházak, a Kelenföldi Városközpontban kereskedelmi acélvázazas épületek és a mozi. Pozsonyban a Hotel Bratislava, Hornád, Nitra, Hron, 2700 férőhelyes diákszálló, Brünnsben a Hotel Voronyezs. 1992-ben megalakította a DÉ-LOR Szerkezettervező Kft-t, melynek irányító tervezőjeként dolgozott. Fontosabb munkái: GUNDEL étterem, a Nyugati téri McDonald's és az MKB Bank Központi Székházának átalakítása, új épületek: XVII. ker. Polgármesteri Hivatal, az Árpád híd pesti hídfőjénél lévő két 15 szintes irodaház, a Vodafon székház irodaháza a Duna-parton, a Vörösmarty téri multifunkcionális irodaház - az utóbbi K A FIABCI PRIX D'EXCELLENCE Nemzetközi Ingatlanfejlesztési Nívódíj pályázaton, speciális létesítmények kategóriában I. díjat nyert.

Kitüntetések: Kiváló Munkáért kitüntetések: Építőipari (1971), Belkereskedelmi Minisztériumi (1982), Munka érdemrend (1977), Csonka Pál Emlékérem (1994).

A Kari Tanács **rubindiploma** adományozásával ismerte el értékes mérnöki tevékenységét.

Dohanics Jánosné Pongrácz Lívia

1930-ban született Szolnokon.

2013-ban gyémánt-, 2018-ban vasoklevelet kapott.

Első munkahelyén, a MÁV Vezérigazgatóság KPM IX. Hídosztályán néhány hónapot töltött, ahol vas-, és monolitbeton kisműtárgyak tervezésében és kivitelezésében vett részt. 1954-ben áthelyezést nyert a Közlekedési Műszaki Egyetem Mechanika Tanszékére, Szolnokra, tanársegédi beosztásba, ahol az oktató munka mellett a statika és szilárdságtan jegyzetek szerkesztésében és lektorálásában működött közre. 1956-ban a Közlekedési Kar fővárosba történő költözése okán áthelyezéssel a MÁV Pályafenntartási Főnökség kötelékébe került. Első feladataként azonnal át kellett vennie a forradalmi események következtében eltávozott főnöke munkakörét, benne a MÁV legnagyobb és legkorszerűbb szénszerelőjének kivitelezési előkészítését, majd építésvezetését. Az ezzel kapcsolatos több éves tervező, szervező, irányító munka a számtalan akadályozó tényező ellenére is sikeres volt, és állami elismerésben részesült. 1960-ban egyszeri, szokatlan lehetőség nyílt munkaközösségi munkaformában végezhető gazdasági tevékenységre a műszaki munka terén. Ezt a lehetőséget megragadván az ÁFTH irányítása alatt működő Szolnok megyei Földmérő Munkaközösség tagja lett. Új munkakörében községek kataszteri térképének helyesbítését, belső víztelenítést, területmegosztásokat és kitűzési feladatokat végzett. Az akkori politikai vezetés néhány év elteltével csak az ügyvédeknek engedélyezte a munkaközösségi tevékenységet, ezért működésüket 1965-ben beszüntette. Ezután beiratkozott a Budapesti Műszaki Egyetem Gépészmérnöki Karának Mérnök-tanári szakára, amelyet jó eredménnyel elvégzett. Ezzel végérvényesen elkötelezte magát a szakmai műszaki oktatás irányába. 1965-től középiskolai tanárként, szakfelügyelőként a főváros szakoktatási osztályának általános felügyelőjeként dolgozott, majd a Fővárosi Pedagógiai Intézet tanácsadójaként vonult nyugdíjba 1990-ben. Pedagógiai tevékenysége alatt vezetője volt annak a sokéves kísérletnek, amelynek célja a gimnázium és szakközépiskola közötti átjárhatóság biztosítása volt. Több tankönyv szerzője, számos tanterv kidolgozója. Egy nemzetközi program keretében az angolai főiskola számára anyagismeret jegyzetet készített.

A Kari Tanács **rubindiploma** adományozásával ismerte el értékes mérnöki tevékenységét.

Dr. Faith Mihály

1930-ban született Budapesten.

2003-ban arany-, 2013-ban gyémánt-, 2018-ban vasoklevelet kapott.

1953 és 1960 között a Fővárosi Mélyépítési Tervező Vállalat (FÖMTERV) alkalmazásában állt. Számos budapesti utat tervezett és több tervezési segédletet készített. 1960-tól Budapest Főváros Útügyi Szakigazgatásában dolgozott. 1965-től műszaki-gazdasági tanácsadó volt. 1975-től 1992-ig - nyugállományba vonulásáig - ellátta az út- és műtárgy osztály vezetését. A fővárosi közutak, hidak, alul- és felüljárók stb. építési, fenntartási, hatósági feladatainak végzését irányította. 1966-ban közlekedési gazdasági mérnöki oklevelet, 1972-ben műszaki doktori címet szerzett. Számos cikkben, tanulmányban, előadásban foglalkozott az útügyi kérdésekkel. Több műszaki könyv – pl. Mérnöki kézikönyv, Városi Közlekedés Kézikönyv, A közművesítés kézikönyve - egy-egy fejezetének szerzője. Részt vett egyes útügyi jogszabályok, szabályzatok kidolgozásában és az Országos Műszaki Fejlesztési Bizottság munkájában. Két évtizedig volt a Mélyépítéstudományi Szemle szerkesztőbizottsága tagja. Műszaki tevékenységét részletesen „Balázs György - Borosnyói Adorján - Tóth Ernő: Műgyetemen végzett építőmérnökök és munkásságuk (1952-1956)” c. 2008 évben megjelent könyv ismerteti.

Munkásságát Munka Érdemrenddel, négy alkalommal a Közlekedés Kiváló Dolgozója, illetve Kiváló Munkáért kitüntetéssel ismerték el. 2001 -ben a Közúti Szakemberekért Alapítvány kuratóriuma mérnöki és vezetői munkájának elismeréséül Díszoklevelet adományozott részére.

A Kari Tanács **rubindiploma** adományozásával ismerte el értékes mérnöki tevékenységét.

Dr. Galántay György

1931-ben született Budapesten.

2003-ban arany-, 2013-ban gyémánt-, 2018-ban vasoklevelet kapott.

1952 és 1954 között az UVATERV-nél, majd ezt követően 1986-ig a FŐMTERV-nél dolgozott tervezőként. 1986-tól 1991-ig a VERZÁLTERV Tervező Kiszövetkezet elnöke volt, majd nyugállományba vonulása után statikus magántervezőként dolgozott. 1966-ban vasbetonépítési szakmérnöki oklevelet, 1981-ben műszaki doktori címet szerzett Egyetemünkön. A FŐMTERV-nél mint szakosztályvezető főtervező a következő jelentősebb létesítmények tervezésében működött közre: Gödöllő vízellátásának különböző létesítményei, így kutak, gépházak, medencék, a Budavári Palota komplexum vízellátása, a Fővárosi Vízművek: Duna-parti új főnyomó vezeték (műtárgy: Meder utcai acélhíd), a gellérthegyi medencerendszer, a dunai medercső 800 fm 1200 mm + 2x800 mm, a csepeli nyomógépház és telep (600 ezer m³/nap), a vízellátás távlati tervei 1975-2000-2015. Műszaki szakirodalmi tevékenysége jelentős, 1972 és 1980 között rendszeresen publikált. A tervezési munkában változatlan intenzitással vett részt. A fővárosi munkákban a csatorna és vízcső-építéseknel segíti a fiatalok munkáját. Ezen kívül francia és német lakóházak statikus feladatainál is közreműködött. Érdekesség, hogy első munkája 1951-ben az UVATERV-nél mint hallgató, a Petőfi híd újjáépítésében az egyik rácsrúd acélszerkezeti tervezése volt, míg utolsó munkája 2018-ban a FŐMTERV-nél, a Lánchíd felújításánál a pesti közúti aluljáró alatti vízcsőbújrató tervezése volt.

A Kari Tanács **rubindiploma** adományozásával ismerte el értékes mérnöki tevékenységét.

Kustány Kálmán

1929-ben született Tapolcán.

2003-ban arany-, 2013-ban gyémánt-, 2018-ban vasoklevelet kapott.

Az egyetem elvégzése után a kötelezően letöltendő három hónapos katonai szolgálatot Baján teljesítette. Ezt követően 1953 októberében Zalaegerszegen, a család székhelyén helyezkedett el - más lehetőség hiányában - a Beruházási Banknál műszaki revizorként. 1954 végén, az akkor alakult Pécsi Geodéziai és Térképészeti Vállalat alkalmazásában állt felmérő mérnökként. Itt az alsó geodézia minden ágában lehetősége nyílt a szakma gyakorlására, mert a színi munka után a számításokat és a térképezést is el kellett végezni. 1959-ben szakmát váltott, és az akkor felfutóban lévő Nagylengyeli Kőolajtermelő Vállalat beruházási osztályán helyezkedett el. Tíz évig a vállalat beruházásában készült épületek, utak, vezetékek stb. műszaki ellenőrzését végezte. Ezt követően megalakult a vállalatnál a bányamérő szolgálat, melynek tíz évig a vezetője volt. Vezetékek felmérését, kitzúzési munkák, telephelyek kisajátítási munkáinak dokumentálását végezte. A következő tíz évben a vállalat Tervezési Osztályán önálló irányító tervezőként a magas- és mélyépítés területén kiviteli terveket készített, statikai feladatokat oldott meg. 1959-ben építészeti magántervező lett, lakóházak, társasházak, ipari csarnokok építészeti és statikai tervek készítésével foglalkozott. Ezt a tevékenységét csökkentett kapacitással a mai napig műveli. A tervezésben rendelkezik a Kamarák által előírt legmagasabb szakmai fokozattal, és ismerkedik az EUROCODE szabályokkal is.

A Kari Tanács **rubindiploma** adományozásával ismerte el értékes mérnöki tevékenységét.

Lovász Ferenc

1929-ben született Lipárton.

2003-ban arany-, 2013-ban gyémánt-, 2018-ban vasoklevelet kapott.

1953 és 1957 között a MÁV Budapesti Vasútépítő Vállalatánál tevékenykedett, vasútvonal korszerűsítéseken és pályaudvar átépítéseken dolgozott. Ezután 1961-ig a Nyugati pályaudvar szakaszmérnöke volt, tervezési és kitűzési munkákat végzett. Ezt követően 1967-ig a KPM. I. Vasúti Főosztály pályafenntartási és felügyeleti osztálya alkalmazásában állt. A MÁV Tisztképző Intézetében a Mechanika c. tantárgyat adta elő. Egyetemünkön 1965-ben közlekedési gazdasági mérnöki oklevelet szerzett. 1968 és 1973 között a MÁV Vasúttervező Intézetben a Budapest – Hegyeshalom vonalkorszerűsítési és a Budapest - Kelenföld - Hegyeshalom - Rajka állomások átépítési terveinek elkészítésében vett részt. 1973-tól ismét a Vasúti Főosztályon dolgozott a MÁV középtávú fejlesztési terveinek elkészítésénél.

1988-ban Kiváló Munkáért kitüntetéssel ismerték el mérnöki munkásságát.

A Kari Tanács **rubindiploma** adományozásával ismerte el értékes mérnöki tevékenységét.

Dr. Marczal László

ny. egyetemi adjunktus

1931-ben született Szobon.

2003-ban arany-, 2018-ban vasoklevelet kapott.

1953-tól tanársegéd volt Egyetemünk Geodéziai, majd az akkori Vasút és Földművek Tanszékén. Itt oktatott, kutatott 41 éven át. Innen vonult nyugállományba egyetemi adjunktusként 1994 decemberében. Műszaki doktori címet 1974-ben szerzett a tömörítés hatásossága témában. Oktatási feladatai között szerepelt előadások és gyakorlatok tartása Talajmechanika, Földművek és Alapozás tantárgyakból. 1988-tól a Geotechnika tantárgy előadója volt a földmérőmérnöki szakon. Nyugdíjasként 1995-től 2001-ig a német nyelvű tagozaton adta elő a Geotechnika tantárgyat. Oktatási tevékenységén kívül számos kutatásban vett részt, így a tömörségmérésben izotópos módszerrel, pórusvíznyomás mérésben nagy töltések alatt, geotextiliák alkalmazásában, vasalt talajtámfalak alkalmazásában. Vizsgálta panelházak alapozási problémáit Szegeden, külfeltések állékonyságát. Mintegy 200 szakértői véleményt készített, kb. 25 magyar és 10 idegen nyelvű publikációja látott napvilágot. Szerzője, ill. társszerzője több egyetemi jegyzetnek és a Mérnöki Kézikönyvnek. Számos hazai és nemzetközi konferencián tartott előadást. Tagja volt a Közlekedéstudományi és az Építéstudományi Egyesületnek, a Nemzetközi Talajmechanikai és Alapozási Bizottságnak.

Munkássága elismeréseként megkapta a Felsőoktatás Kiváló Dolgozója kitüntetést.

A Kari Tanács **rubindiploma** adományozásával ismerte el értékes mérnöki tevékenységét.

Csikós Ferenc

1934-ben született Heves városban.

2008-ban arany-, 2018-ban gyémántoklevelet kapott.

1953-ban érettségizett a Jászapáti Gimnáziumban, majd 1958-ban út-, vasút- és alagútépítő szakos mérnöki oklevelet szerzett Egyetemünkön. 1962-ben elvégezte az Általános Államigazgatási Ismeretek, majd 1985-ben az Alapfokú Munkavédelmi tanfolyamot. 1987-ben Számviteli – Pénzügyi ügyintézésről szerzett tanfolyami végzettséget. 1962. január 25-én felvették az Országos Tervezői Névjegyzékbe, mely magántervezési tevékenységet engedélyezett az egész ország területén bármilyen létesítményre. Sok családi ház, közintézmény részére készített kiviteli tervet. 1958. június 1-től az Egrei Közúti Üzemi Vállalatnál munkavezetői munkakörben dolgozott. 1958. november 19-től pedig a Hevesi Járási Tanács VB műszaki ellenőr és Községfejlesztési Csoport vezetője volt. 1970. július 15-től a Hevesi Költségvetési Üzem műszaki vezetője, majd 1982. február 1-től a Heves Megyei Vízmű Vállalat 4. számú Hevesi Üzemegység vezető helyettese volt, 1994. november 23-ig, nyugállományba vonulásáig. 1987-től a Hevesi Városvédő és Szépítő Egyesület, később az 1989-ben megalakult Történelmi Emlékbizottság elnökeként dolgozott, melynek feladata a II. világháború hevesi áldozatainak emlékmű állítása volt. 1990-től tagja a KDNP Heves Városi Alapszervezetének, melynek egy időben elnöke is volt. 1992-2006 között az újjászervezett Hevesi Gazdakör elnöke, 1994-1998 között pedig a Hevesi Önkormányzat helyi képviselője volt, majd 1998-2002 között külsős tagként tevékenykedett az Önkormányzatnál. 2002-től a Hevesi Múzeumbarát Egyesület tagja.

1954-ben Árvízvédelemért emlékérmét, 1965-ben és 1972-ben Kiváló Dolgozó, majd 1976-ban Honvédelmi érdemérmét kapott. 1980-ban Kiváló társadalmi munkás volt. 1986-ban Elnöki elismerést kapott az Országos Vízügyi Hivaltaltól.

A Kari Tanács **vasdiploma** adományozásával ismerte el értékes mérnöki tevékenységét.

Gráczer Imre

1934-ben született Dunaszentgyörgyön.

2008-ban arany-, 2018-ban gyémántoklevelet kapott.

Az első munkahelye 1958-ban a Székesfehérvári Vízügyi Igazgatóság szekszárdi szakaszmérnökségén volt, ahol részt vett a Duna jobb parti és a Sió bal parti töltések 1956. évi jeges árvíz utáni megerősítési munkájában. 1962-65 között a szakaszmérnökségen létrehozott tervezőcsoport vezetője lett, ahol vízrendezési és árvízvédelmi fenntartási, illetve beruházási terveket készített. Az 1965-ben részt vett az árvízvédekezési munkákban. Ezt követően árvízvédelmi csoportvezetői beosztást kapott. 1968-ban Budapestre, az Országos Vízügyi Hivatal (OVH) Árvízvédelmi és Folyamatszabályozási Főosztályára került beosztott mérnökként. 1969-1979 között a Magyar-Csehszlovák Közös Műszaki Bizottság Ipoly Albizottsága vezetőjeként részt vett az Ipoly folyó szabályozásában, az Ipoly völgy árvízmentesítésében. Az 1970. évi Tisza-völgyi árvíz és az 1974. évi Körös-völgyi árvíz idején az OVH árvízvédelmi műszaki törzsében látott el védekezés-irányítással kapcsolatos feladatokat. 1976-ban a Miskolci Nehézipari Műszaki Egyetem Bányamérnöki Karán hidrogeológus szakmérnöki diplomát szerzett. 1979-1984 között a Magyar Iraki Műszaki és Tudományos Együttműködés keretében Irakban dolgozott szakértőként, ahol az Öntözési Minisztériumhoz tartozó tervezőirodában meliorációs, vízrendezési tervezést, tervezést irányító és műszaki ellenőrzési munkát végzett. 1948-1998 évek között Budapesten, a Közép-Dunavölgyi Vízügyi Igazgatóságnál belvízvédelmi csoportvezetői, majd vízkár-elhárítási osztályvezetői beosztást kapott. Már a nyugdíjkorhatárt elérte, amikor a Földművelésügyi és Vidékfejlesztési Minisztériumban szervezett Vízgazdálkodási Főosztályára vízrendezési osztályvezetői, majd főosztályvezető helyettesi beosztásba került 1998 és 2004 között. Feladatkörébe tartozott a mezőgazdasági célú vízgazdálkodással kapcsolatos koncepciók, szakmai alapozó és döntés-előkészítő anyagok kidolgozása. A közszolgálati munkaviszonya öregségi nyugdíjjal 2004-ben, a vízgazdálkodásban folyamatosan eltöltött 46 szakmai év után megszűnt.

Munkássága elismeréseként a következő kitüntetések kaptak: három alkalommal Kiváló Dolgozó, Munka Érdemrend Bronz fokozata (1970.), három alkalommal Árvízvédelemért, Vízgazdálkodás Kiváló Dolgozója (1976.), a Vízügyért szakmai érem (1998.), Magyar Köztársasági Ezüst Érdemkereszt (2001.).

A Kari Tanács **vasdiploma** adományozásával ismerte el értékes mérnöki tevékenységét.

Osgyáni Benő

1934-ben született Cegléden.

2008-ban arany-, 2018-ban gyémántoklevelet kapott.

Egy hónapos közigazgatási tevékenység után belépett az IPARTERV Kőbánya Szakosztályába, tervezői munkakörbe. Első munkái keménykő bányákban levő tervezések, majd mészkőbányákhoz tartozó tervezések voltak. Jelentős munkája volt a Váci Cementgyárat kiszolgáló kőbánya tervezése és a kivitelezés helyszíni művezetése. A '60-as évek közepén a cementgyárak rekonstrukciójával összefüggő létesítményi felelős feladatát látta el. 1966-ban átszervezés során egységével átkerült a SZIKKTI-hez, ahol generáltervező létesítményi főmérnökként a hazai cementgyártás fejlesztésében vett részt. Hozzá tartozott a Dunai Cement és Mészmű bővítése (a IV. sz. klinkerégető vonal megépítése és portalanítása), a Hejőcsabai Cementgyár korszerűsítése (kötélpálya helyett elsőként alkalmaztak acélbetétes-gumihevederes szállítószalagot), az új Bélapátfalvai cementgyár és Mészmű anyagszállításának kiépítése. Ez utóbbinál a feladata a teljes generál kivitelezés vezetése volt. Részt vett az új nyergesújfalui azbesztcementgyár gyártósorának létesítésében. Közreműködött a Petőháza, Ercsi, Hatvan, Sarkad, Selyp cukorgyárait kiszolgáló mészégető kemencék korszerűsítésében is. 1989-ben átszerződött az Energiagazdálkodási Intézethez létesítményi főmérnökként. Nyugdíjazásáig a Pécsi Hőerőműben kialakított szűrőzagy kezelésének, új technológia megvalósításának helyszíni munkáiban az EGI kirendeltség vezetőjeként vett részt. Ez a módszer a széntüzelésnél keletkező pernye leválasztását, szállítását és elhelyezését oldotta meg. Jelenleg társasházi közös képviselőként dolgozik.

Munkája során több vállalati jutalomban, 1964-ben és 1970-ben az ÉVM-től az Építőipar Kiváló Dolgozója kitüntetésben részesült.

A Kari Tanács **vasdiploma** adományozásával ismerte el értékes mérnöki tevékenységét.

Szabó László

1933-ban született Rezi községben.

2008-ban arany-, 2018-ban gyémántoklevelet kapott.

Szakmai munkáját a Zalaegerszegi KÉV-nél kezdte meg művezetőként. Helyszíni építésvezetőként váltott munkahelyet. 1964-től a Győri Közúti Építő Vállalathoz helyezték át fő-építésvezetői beosztásba. Az Úttröszt keretében működő 12 Közúti Vállalatnál 1970-től megindult technikai és technológiai fejlesztések megkívánták, hogy a cégeken belül 1-2 fős laboratóriumok technológiai és minőségellenőrzési egységekké fejlődjenek. Ezek megszervezése, kialakítása volt a feladata. Sikerét követendő példaként állították az iparágban dolgozó vállalatok elé. Technológusi tevékenységei közül kiemelkedik, pl. az első hazai TELTOMAT aszfaltkeverő és a hozzá tartozó VÖGELE aszfaltfiniser beüzemelése; a nagylengyeli származékú bitumen kiváltására belépő romaskinói származású bitumen utépítési alkalmazásának megoldása; a melegaszfalt szállítási és tömörítési kísérletek lefolytatása; a győri Rába gyár beruházásában épített ÉCS-i próbapálya sok újdonságának, különösen a parabolikus gyorsító útszakasz, technológiáinak kidolgozása és levezénylése. Részt vett a dunakiliti vízlépcső kivitelezésében. Ezen a munkán újdonságként az 1:2 rézsű vízzáró aszfalttal való megépítésének technológiája volt a nívó. Szakmai munkájának egyes eredményeiről publikációs jelentek meg az úttröszt **ÚTÉPÍTÉS** című kiadványban és a Mélyépítéstudományi Szemlében. A technológiai kísérleteiről összefoglaló tanulmányokat készített. Előadásokat tartott az úttröszt szervezésű továbbképzéseken. Több éven át oktatott a győri út-, vasútépítő szakközépiskolában.

Többszörös vállalati Kiváló Dolgozó, 1975-ben Miniszteri dicséretben részesült. 2007-ben a Közúti Szakemberekért Alapítvány Életmű Díjban részesítette.

A Kari Tanács **vasdiploma** adományozásával ismerte el értékes mérnöki tevékenységét.

Dr. habil Biczók Ernő

egyetemi magántanár

1940-ben született Tatabányán.

2013-ban aranyoklevelet kapott.

1963-tól a Vízügyi Tervező Vállalatnál tervező mérnökként kezdte pályafutását. 1965-ben Dr. Széchy Károly professzor meghívására a BME Geotechnikai Tanszékére került. Később Dr. Kézdi Árpád professzor irányítása alatt részt vett a tanszék oktató, kutató és ipari munkáiban. 1984-ben Vietnámban egy komplett talajmechanikai és kőzetmechanikai laboratórium felállítását és beüzemelését irányította és kiképezte a helyi személyzetet. 1985 - 1988 között Hamburgban a Prof. Steinfeld Mérnöki Irodában dolgozott tervező mérnökként. 1989-ben Ugandában egy út-építési projektben vett részt. 1991-től a hannoveri GTU Mérnöki Iroda vezető tervező mérnökeként tevékenykedett, 2009 - 2020 között pedig az Iroda cégvezető igazgatója volt. Gyakorlati tevékenysége akkor főleg közlekedési létesítmények és ezekkel kapcsolatos építmények - hidak, alagutak, töltések, bevágások, földgátak etc. - geotechnikai tervezésére terjedt ki, de lényegében átfogta az egész geotechnikát. Németországi munkásságát a hatóságok is elismerték: az Alsó-Szászországi Mérnöki Kamara bejegyzett hites szakértője, a Német Vasúti Felügyelet felelős szakértője, az Alsó-Szászországi Útügyi Hatóság felelős szakértője, Szász-Anhalt valamint Thüringia tartományok bányahatóságainak szakértője. 1974-ben műszaki doktori címet, majd 1997-ben PhD fokozatot szerzett a BME-n. 2001-ben habilitált, 2002-ben pedig egyetemi magántanári címet kapott. 1997 - 2008 között a BME-n mint meghívott külső előadó működött közre nappali hallgatók oktatásában. Neve alatt magyar és idegen nyelvű folyóiratokban közel 50 tudományos közlemény jelent meg, valamint 3 szakkönyv társszerzője. Magyarországon 2017-ben a budapesti Galvani úti Duna híd Nemzetközi Bíráló Bizottságának tagja volt. 2018-ban a Magyar Mérnöki Kamara a Széchy Károly-díjat adományozta részére, a magyar geotechnika nemzetközi hírnevét öregbítő magas színvonalú mérnöki tevékenységéért. 2022-ben a Hidászokért Egyesület a Clark Ádám életmű díjjal tüntette ki - kiemelkedő szakmai munkásságának elismeréseként. 2022 januárjától az Országos Atomenergia Hivatal Tudományos Tanácsának tagja. Geotechnikai szakértőként részt vesz a Paks II Atomerőmű építési engedélyezési munkálataiban.

A Kari Tanács **gyémántdiploma** adományozásával ismerte el értékes mérnöki tevékenységét.

Bodó Pál

1940-ben született Tiszaszirma településen.

2013-ban aranyoklevelet kapott.

Az oklevél megszerzése után – 1963. augusztus 1-től – a Budapesti Geodéziai és Térképészeti Vállalat debreceni irodájánál kezdett el dolgozni és – két év DUTÉP vállalati kitérőt leszámítva – 2004. évi nyugdíjazásáig a cég alkalmazottja maradt. Kezdetben mint műszaki dolgozó, majd csoportvezető és végül osztályvezető beosztásban tevékenykedett. A munka mellett tovább képezte magát: 1981-ben Geodéziai automatizálási szakmérnöki oklevelet kapott. 1990-ben ingatlanrendezői szakvizsgát tett. A BGTV-nél privatizáció után Geodézia Rt. – az ország legnagyobb geodéziai vállalatánál – az alsógeodézia munkafeladatok teljes skáláját végezte, majd irányította: lakossági telekalakítási megrendelések, mozgásvizsgálatok, települések bel- és külterületének felmérése, Debrecen város közműhálózatának szakági és áttekintő térképei, Debrecen IV. ker. digitális alap-térképe, egyebek. 1983-tól 1985-ig a DUTÉP alkalmazásában Algériában, Souk-Ahras város lakótelep-építésének geodéziai munkálatait végezte az alappontsűrítéstől az épületfalak mm-rendű kitűzéséig. Nyugdíjazás után sem szakadt el a szakmától: magánvállalkozásban számtalan érdekes geodéziai munkát végzett: rácshálós terepfelmérések, keresztzelvény-felvételek, AUTOCAD-es építési tervdokumentáció alapján pillérek, falak, tetőszerkezetek kitűzése (pld. Debreceni Sportuszoda) gabonasilók mozgásvizsgálata, tervezési alaptérképek készítése vízszintes és magassági értelemben, 25 és 50 m-es úszómedencék hosszának nemzetközi igény szerinti hitelesítése, golfpályák részletes kitűzése, hulladék-deponiák földtömegszámítása stb. Tagja a Magyar Földmérési, Térképészeti és Távérzékelési Társaságnak, valamint a Magyar Mérnöki Kamarának.

Aktív munkavégzése során kétszer kapott a „Térképészet Kiváló Dolgozója” kitüntetést.

A Kari Tanács **gyémántdiploma** adományozásával ismerte el értékes mérnöki tevékenységét.

Csillebérci András

1940-ben született Rákosszentmihályon.

2013-ban aranyoklevelet kapott.

Első munkahelye a MÁV Budapesti Építési Főnöksége volt, ahol kitűző mérnökként tevékenykedett, később a főnökség tervcsoportjában vonali és állomási felépítménycsere terveket készített. 1969-ben a MÁV Tervező Intézetébe hívták. Beosztott mérnökként tevékenykedett a vonal villamosításokhoz kapcsolódó tervezésekben. Részt vett a Siófok és Kaposvár állomások engedélyezési terveinek elkészítésében, valamint kiviteli terveket készített a vonali felépítmény-cserékre. 1980-ban az intézet Kelenföldre kihelyezett részlegének cseréjével bízták meg. Ez a részleg készítette az építési keretterv alapján a részletes kiviteli terveket, minden ideiglenes vágányállapot tervezését, létesítmények kitűzését. Megtervezte az azóta elbontott Körzeti Kereskedelmi Telep vágányhálózatát, majd munkatársaival elkészítette az állomás megvalósulási terveit. A kelenföldi munkák befejezése után a siófoki és fonyódi állomás vágányhálózatának kivitelezési terveivel dolgozott. Az első vázlatoktól a jóváhagyott engedélyezési terven át elkészítette Székesfehérvár állomás vágányhálózatának kivitelezési tervét, amit pályázati tervként használtak. Tanulmányterveket készített több nagy budapesti és vidéki pályaudvar fejlesztésére. Csoportvezetőként részt vett a Soroksári Szállítási Központ teljes tervezési folyamatában. 2002-ben nyugdíjas lett, ezután tervellenőrként dolgozott, emellett fiatalok közreműködésével kivitelezési terveket készített. 2013-ban, közel 50 éves vasúti szolgálat után ment végleg nyugdíjba.

A Kari Tanács **gyémántdiploma** adományozásával ismerte el értékes mérnöki tevékenységét.

Dancs Lajos

1934-ben született Debrecenben.

2013-ban aranyoklevelet kapott.

Az oklevél megszerzése után tervezőmérőként dolgozott a Vízügyi Tervező Iroda budapesti részlegénél, majd 1966 elején Düsseldorfban a Projecta GmbH vállalatnál folytatta tervezőmérnöki munkáját, vízellátási tervek megvalósításában. 1967-ben az Amerikai Egyesült Államokba költözött, ahol tervező, majd irányító tervező lett a következő mérnöki nagyvállalatoknál: Parsons, Brinkerhoff, Quade & Douglas (New York) Metcalf & Eddy Inc. Seattle (Washington State). 1970-ben New York, majd ezt követően New Jersey, California, Nevada és Washington államokban szerzett szakmai diplomát (Professional Engineer License). Amerikában sajátította el a modern szivattyútelepek tervezését, kiegészítve fűtés-hűtés és szellőztetés (HVAC) technológiával. Jelenleg- nyugdíjas éveiben- konzultációs mérnöki munkát végez. A több, mint 100 szivattyútelep tervezése közül a két legnagyobb feltétlen említést érdemel: a West Point Effluent sewage pumping station, Seattle, WA., 4-1200 LE centrifugal szivattyúval, 19.250 l/sec (440 mgd) teljesítménnyel és a Trenton Lift Station, Trenton, New Jersey; 3 m átmérőjű Archimedes emelő (csiga) szivattyúval, 9.500 l/sec (217 mgd) teljesítménnyel. Tisztító telepek közül a következőkön dolgozott: City of Everett, WA 756 millit/ nap (200 mgd), és Lake Youngs, Seattle, WA. 378 millit/ nap (100 mgd) ivóvíz tisztító telepek, valamint a Mount Vernon WA. 42 millit/ nap (11 mgd), Homer Alaska és Nampa Idaho szennyvíztisztító telepek.

A Kari Tanács **gyémántdiploma** adományozásával ismerte el értékes mérnöki tevékenységét.

Endrédi János

1939-ben született Budapesten.

2013-ban aranyoklevelet kapott.

Az oklevél megszerzése után a Kaposvári Közúti Építővállalatnál dolgozott 1963-1971 között. Közútépítés területén kivitelezési munkák irányítása, fővállalkozásban végzett munkák tervezése, kivitelezése, építéstechnológiai felügyelete volt a feladata. 1971-től 1974-ig az akkor alakult Dél-dunántúli Vízügyi és Közműépítő Vállalat műszaki felfejlesztési, betanítási munkáit végezte, irányította. Jelentősebb szakmai munkái: a csatornaépítés gépesítése, ivóvíztározó medencék közép és nagytáblás zsaluzattal történő építése, korszerű víz elleni szigetelések alkalmazása, a KM-PVC műanyagcsöves ivóvízhálózatok építésének technológiai kidolgozása és alkalmazása. 1974-től 2001-ig a Kaposvári Közúti Igazgatóság és jogutódjainál dolgozott hálózatkezelési és forgalomtechnikai osztályvezetőként, átszervezés miatt a megyei főmérnökség vezetője lett. Feladata az Igazgatóság területén a hálózatkezelési, közútépítési, fenntartási munkák kivitelezésének irányítása, és a tervezési, műszaki ellenőrzési munkákban való részvétel volt. Jelentősebb munkái: a megyei úthálózat forgalomszervezése, forgalomszabályozása és egységes forgalmi rend kialakítása az 1976. évi új KRESZ bevezetésével kapcsolatosan. Említésre méltó a jelzőlámpás szabályozási rendszer és számítógépes távfelügyeleti rendszerének kialakítása, bevezetése, a korszerű tartós útburkolati jelek alkalmazástechnológiai kidolgozása. 2002-től nyugdíjasként az ÚTTERV Kaposvár KKT., majd az ÚTTERV Kaposvár Magán Mérnöki Iroda vezetőjeként utak, járdák, parkolók és azok kiegészítő műtárgyainak, létesítményeinek tervezését, kivitelezési munkák műszaki ellenőrzését, megbízás alapján közlekedésepítési és forgalomszabályozási kérdések szakértői munkáit végzi. Tagja a Közlekedéstudományi Egyesület Megyei Csoportjának, a Mérnöki Kamarának, a Megyei Kamara vezetőségi tagja.

A Kari Tanács **gyémántdiploma** adományozásával ismerte el értékes mérnöki tevékenységét.

Ferenczi Gábor

1939-ben született Kassán.

Egyetemi tanulmányai elvégzése után az első munkahelye, 1962-től 1972-ig az Aszfaltútépítő Vállalat pécsi építésvezetőségen volt, ahol a 6-os főút átkelési szakaszának felújításán 1974-től építésvezetőként dolgozott. 1967-től a 3-as főút felújításán Kistarcsán, majd az 1-es főút komáromi, illetve bicskei szakaszán az aszfaltozási munkák vezetését végezte. 1972 végén Svájcban a Suisselectra Ingenieurunternehmung AG mérnöki irodánál kapott munkát. Itt először az N2-es autópályán létesülő Seelisberg alagút tervezésén vett részt, majd felelős építőmérnöki tervezőként vezette az ugyancsak az N2-es autópályán régebben épült Acheregg alagút felújítását, illetve a Ligerz községet elkerülő útszakaszon létesülő új alagút tervezését. Ezen munkák során került közelebb a számítógépes tervezés alkalmazásához és ezen keresztül az informatikához. 1987-től 1996-ig az Aegerter & Bosshardt AG mérnöki irodánál a számítógépes tervfeldolgozás bevezetésén és üzemeltetésén munkálkodott, különös tekintettel a mélyépítésben történő alkalmazásokra. 1996 után visszatért az építőmérnöki feladatokhoz, főleg alagútépítés és felújítás tervezéséhez. Részt vett az N2-es autópálya Franciaország felé kiépített szakaszának tervezésében, felelős építőmérnöki tervezője volt az N2-es autópályán Basel közelében fekvő Schweizerhalle-Galéria átépítésén, végül a Sissach községet elkerülő alagút tervezésében is volt feladata.

2004-től 2006-ig - nyugdíjazása után - időszakosan még több kisebb informatikai feladattal bízták meg.

A Kari Tanács **gyémántdiploma** adományozásával ismerte el értékes mérnöki tevékenységét.

Földvály Kálmán

1940-ben született Budapesten.

2013-ban aranyoklevelet kapott.

Pályáját az É.M. Pécsi Tervező Vállalatnál kezdte statikus tervezőként, majd 1965-től az UVATERV tervező mérnöke lett. 1967 és 1998 között a Hídirodán tervező mérnök, irányító tervező és szakosztályvezető, valamint műszaki-gazdasági tanácsadó beosztásban dolgozott. 1998-tól 2010-ig a Pont-TERV Zrt. szakfőmérnöke volt, 2011-től a Pont-TERV Zrt. szaktanácsadójaként tevékenykedett. Pályafutása során a hídtervezés különböző területein szerzett tapasztalatokat, de fő szakterületévé a nagyteherbírást, előregyártott vasbeton és feszített vasbeton hídgerenda-családok fejlesztése és tervezése, illetve az ezekből kialakított hídfelszerkezetek, METRO alagutak és állomási-födémek tervezése volt. Közreműködött többek között a budapesti Árpád híd, a Lágymányosi híd, a Ferihegyi repülőtér közúti előtér-hídja, majd az esztergomi Mária Valéria híd és a szekszárdi Szent László Duna-híd tervezésében, az M70-es autópálya műtárgyai tervezésének irányításában, valamint az athéni közúti felüljáró és az asszuáni ferdekábeles Nílus-híd számításainak készítésében. A számítógépek alkalmazásának hazai megjelenésekor a statikai számítások segítségével, különösen a feszített tartók és az ösvér szerkezetek gépi számításával foglalkozott. A tervezésben szerzett tapasztalataival támogatta a Közúti Hídszabályzat szerkesztőinek munkáját. Szakmai publikációi jelentek meg a Mélyépítéstudomány Szemle, illetve az UVATERV Műszaki Közlemények számaiban: kikötött antennatornyok, felfüggesztett antennahálók, többnyílású hídszerkezetek, lemezhidak számítógépes tervezése témakörökben. A Magyar Mérnöki Kamara és a fib Nemzetközi Betonszövetség Magyar Tagozatának tagja.

A Kari Tanács **gyémántdiploma** adományozásával ismerte el értékes mérnöki tevékenységét.

György Károly

1938-ban született Kispesten.

2013-ban aranyoklevelet kapott.

Az egyetem elvégzése után, 1963-tól 1968-ig a Betonútépítő Vállalatnál helyezkedett el mint mérnök, majd építésvezető. 1968 - 1992-ig a MÁV Tervező Intézetnél dolgozott tervező, tervező csoportvezető, osztályvezető beosztásban. 1976 - 1990 között a BME Építőmérnöki Kar Vasútépítési Tanszék munkájában meghívott oktatóként vett részt. Az 1992 évben alakult MÉLYKÖZ Kft. tulajdonosa és ügyvezetője. (A Kft. jogutód nélkül 2015. 11. 06-án megszűnt) Utolsó munkahelye a TRENECON Tanácsadó és Tervező Kft. (melynek jogelődje a COWI Magyarország Tanácsadó és Tervező Kft.), ahol vasúti tervezést és műszaki ellenőri tevékenységet végzett 2018. 12. 31-ig. Tervezési munkái során az ország csaknem valamennyi területén lévő vasútállomások, vonalszakaszok és pályaudvarok tervezésében részt vett. Második diplomáját szintén a BME-en szerezte 1967-ben mint közlekedési gazdasági mérnök, majd szakmérnöki diplomát is kapott 1975-ben Közlekedéskibernetika és automatika szakon.

Többször részesült Kiváló Dolgozó, Kiváló Újító és az Építőipar Kiváló Dolgozója kitüntetésben.

A Kari Tanács **gyémántdiploma** adományozásával ismerte el értékes mérnöki tevékenységét.

Handbauer Teréz Keszthelyi Tiborné

1939-ben született Dorogon.

2013-ban aranyoklevelet kapott.

Első munkahelye, 1963. július 8-tól az Országos Mezőgazdasági Minőségvizsgáló Intézet Meliorációs Tervező Osztálya volt. Tervezési területe a termőtalaj vízerózió elleni védelme, vízrendezési műtárgyakkal. A munkához szükséges genetikus talajtérképezési – bizonyítványhoz kötött – tanfolyamot a Mezőgazdasági Mérnöktovábbképző Intézet keretében végezte el. Az 1 éves gyerekgondozási szabadság után, 1968-ban áthelyezéssel a Közép-Duna-völgyi Vízügyi Igazgatóság Vízellátási és Csatornázási Osztály Ipari Vízgazdálkodási Csoportjához került, 1970-től csoportvezetői kinevezéssel. A hatósági, szakhatósági engedélyezési munka mellett foglalkozott az ipari vízgazdálkodás ágazati szintű módozataival - tanulmányok keretében. A METESZ Hidrológiai Társaság szakértői cím használatát és szakértői tevékenység végzését engedélyezte a vízi környezetvédelmi szakterületen. A következő oklevélhez kötött továbbképzéseken vett részt: „Államigazgatási Vezető Továbbképző”, „Vízellátási-csatornázási” ágazati számítógépes, „A környezeti hatásvizsgálat” témakörökben. A BME Vegyészmérnöki Karán 1976-ban kitüntetéses környezetvédelmi szakmérnöki oklevelet szerzett. Az igazgatóságon végrehajtott átszervezés során a Közép-Duna-völgyi Környezetvédelmi Felügyelőség alkalmazásába került. 1991-től a Környezettchnológiai Osztály vezetőjévé nevezték ki. A szovjet csapatok okozta környezetszennyezés felmérése a Magyar Köztársaság számára rendkívül fontos volt, a felügyelőségek kiemelkedő feladatává vált. Sikeres elvégzéséért – amelynek egyszemélyi vezetője volt – a KV Főfelügyelőség vezetője köszönetét és elismerését fejezte ki. 1992-ben a Környezettchnológiai Osztály vezetésével elkészítette a „Budapest környezeti helyzet elemzése, a védelmi feladatok meghatározása” c. tanulmányt. A nagy volumenű vizsgálat sorozatot is tartalmazó anyag a Felügyelőség döntéseiben „kézikönyvként” is szolgált. Nyugdíjazása 1995-ben közös megegyezéssel történt.

A Környezetvédelmi és Területfejlesztési Miniszter miniszteri dicséretben részesítette és egyben az adott alkalomból kibocsátott „Elismerés a környezeti károk felmérésében végzett munkájáért emléklapokt adományozott részére.

A Kari Tanács **gyémántdiploma** adományozásával ismerte el értékes mérnöki tevékenységét.

Hegedűs Sándor

1938-ban született Püspökladányban.

2013-ban aranyoklevelet kapott.

Pályakezdőként néhány hónapra a Miskolci Cementgyárban helyezkedett el, majd 1964-ben az Észak-magyarországi Vízügyi Igazgatósághoz került, ahol egészen 2004-es nyugdíjazásáig dolgozott. A 40 év vízügyi szolgálatból 35 évig volt a szakaszmérnökség vezetője. A szakaszmérnökségen – a Bükk-től a Tiszáig – a munkája szakigazgatási, vízgazdálkodási, területi koordinálási, vízrendezési, vízkárelhárítási feladatot jelentett. A fentiekén kívül komoly munkát jelentett – a működési területen túl – az építési és kivitelezési, döntően mélyépítési és vízépítési kivitelezési munka. Ezt 150-300 fővel látta el; mérnökök, technikusok, fizikai munkások, gátőrök voltak a munkatársai. Épített patakszabályozási munkákat (Eger, Tarna, Torna, Csincse, Vadász patak). Végzett folyamszabályozási munkát a Sajón, Tiszán, gátépítést a Tisza II-ön, szivattyútelepet. Épített tározókat (Egerszalók, Mezőkövesd, Egerszólát), vízművet (Bükkaranyos, Verpelét, Hejőbába), szennyvízcsatornát. Vízkárelhárításban az igazgatóság egész működési területén részt vett. Helyi védelemvezetőként a legjelentősebb feladatai az 1970, 1988, 1999, 2000 években a Tiszán, a Sajón és a Bodrogon voltak. Munkája mellett közéleti tevékenységet is végzett: a Magyar Hidrológiai Társaság Heves megyei Területi Szervezetének 1977 és 2000 között titkári, majd elnöki feladatait látta el. Eger Városának Tanácsában tanácsstag, Végrehajtó Bizottságának Tagja, a Megyei Tanács Mezőgazdasági Bizottságának több cikluson át volt a tagja.

Hatékony munkája elismeréseként 23 alkalommal részesült kitüntetésben, ebből 8 miniszteri kitüntetés volt.

A Kari Tanács **gyémántdiploma** adományozásával ismerte el értékes mérnöki tevékenységét.

Hullay Gyula

1940-ben született Nagykanizsán.

2013-ban aranyoklevelet kapott.

A diploma átvétele után pályáját 1963-ban a Vízügyi Építő Vállalatnál kezdte. 1967-ben az OVF által alapított DUVIÉP-hez helyezték át főépítésvezetői munkakörbe, majd termelési osztályvezetői, mb. főmérnöki munkakört töltött be. 1971-ben az ÉVIÉP-hez helyezték termelési és technológiai osztályvezetői munkakörbe. Széleskörű gyakorlatot és tapasztalatot szerzett az ország különböző részein vízellátás, szennyvízelvezetés, szennyvíztisztítás és mélyépítés területén kivitelezett munkák során. Kiemelt jelentőségű munkái közé tartozott: a Balatoni Regionális vízellátó rendszer építésében való részvétel, valamint több nagyváros vízellátásának, szennyvízelvezetésének és szennyvíztisztító telepének építése, öntözéses rendszerek kivitelezése. Számos műszaki fejlesztési munkában vett részt, sok újszerű technológiai megoldást alkalmazott. 1974-től a Dunántúli Regionális Vízműnél üzemfőmérnöki, majd igazgatói beosztásban dolgozott. Közép-Dunántúli jelentős vízbázisok és kapcsolódó regionális rendszerek üzemeltetése, fejlesztése volt a fő feladata. A bauxit bányászat megszüntetésével, a Nyirádi és Rákhegyi karsztvíz bázison, a vízszint felengedésével összefüggő vízminőségi kérdések kidolgozása és megvalósítása, a Velencei tavi regionális vízellátás és szennyvízelvezetés üzemeltetése és fejlesztése volt a feladata. Nyugdíjba vonulását követően, 2004-től EU-s nagyprojektek projektmenedzsereként dolgozott.

Hosszú évtizedeken keresztül meghatározó személyisége a Közép-Dunántúl vízgazdálkodásának. Elsősorban a térség vízi közmű üzemeltetésében, fejlesztésében, és a vízbázisok kialakítása területén kifejtett kimagasló szakmai tevékenységét számos kitüntetéssel ismerték el.

A Kari Tanács **gyémántdiploma** adományozásával ismerte el értékes mérnöki tevékenységét.

Jaczó Győző

1940-ben született Szigetváron.

2013-ban aranyoklevelet kapott.

1963 és 1966 között a Kaposvári Közúti Építő Vállalatnál dolgozott mint munkavezető, főmunkavezető és központi főmunkavezető. 1967-ben Útépítés és közúti forgalomtechnikai szakon szerzett szakmérnöki diplomát. 1966 és 1983 között a Kaposvári Közúti Igazgatóságnál hídügyi előadó, műszaki fejlesztési csoportvezető, majd központi műszaki osztályvezető volt. 1983 és 1986 között a Dél-Dunántúli Vízügy Építő Vállalatnál dolgozott alvállalkozási csoportvezetőként. 1986 és 1990 között a Közúti Beruházó Vállalatnál volt létesítményi főmérnök. 1991 és 2003 között a Kaposvári Közúti Igazgatóság, 1996-tól pedig a Somogy Megyei Állami Közútkezelő Kht. igazgatója, majd ügyvezető igazgatója volt. 2003-tól - nyugdíjasként - mint egyéni vállalkozó műszaki ellenőrzési és tervezési munkákat végzett. 2004 és 2010 között a Somogy, Tolna és Baranya megyei országos közutakon az Üzemmérnökségek által végzett üzemeltetési, karbantartási és fenntartási munkák ellenőrzése volt a feladata. 2012-ben Kaposváron a kerékpárút hálózat-fejlesztési munkáit ellenőrizte. A Közlekedéstudományi Egyesület Sm.-i Területi Szervezetének 1980 óta megyei titkára, majd elnöke volt 2022. év végéig. 1990 és 1994 között pedig a Kaposvár Megyei Jogú Város Közgyűlésének volt a tagja mint tanácsnok. Jelenleg a kaposvári Meteor Természetbarát Turista Egyesület Elnöke.

Szakmai munkáját több esetben kitüntetéssel ismerték el. Ezek közül legjelentősebbek a Magyar Köztársaság Érdemrend Lovagkeresztje és a Baross Gábor-díj.

A Kari Tanács **gyémántdiploma** adományozásával ismerte el értékes mérnöki tevékenységét.

Kanyó László

1939-ben született Szentesen.

2013-ban aranyoklevelet kapott.

Az egyetemi tanulmányok után hivatásos katonaként a Magyar Néphadsereg, majd a Magyar Honvédség állományában végezte szakmai feladatait. Első beosztásban - építésvezetőként - különböző objektumok útépítési, mélyépítési munkáinak kivitelezését végezte. 1966-ban áthelyezték az Egyesített Tiszti Iskolába, ezt követően 10 éven át a Kossuth Lajos Katonai Főiskola Műszaki Tanszék főtanáraként különböző tantárgyakat (Geotechnika, Geodézia, Építéstechnológia) oktatott a főiskolán tanuló üzemmérnök hallgatóknak. Eközben, 1970-ben mérnöki diplomát szerzett a BME Gépészmérnöki Karán, majd elvégezte a SZÁKOM 3 éves, Elektronikus számítógépes rendszerszervező képzését. 1977-től Katonai Főépítésvezető beosztásba helyezték, és ennek megfelelően 6 éven át védett objektumok kivitelezését, laktanyák rekonstrukciós munkáit irányította. 1983-tól nyugállományba helyezéséig termelésirányítási, ellenőrzési feladatokat végzett a Magyar Honvédség Építéskivitelezési Főigazgatóság feladataival kapcsolatban. Ezen időszakban a BME több továbbképző tanfolyamának is hallgatója volt. Munkaköréhez hozzátartozott a tartalékos tisztjelöltek katonai-műszaki ismereteinek bővítése.

Katonai szolgálata alatt több elismerést kapott: négy alkalommal Haza szolgálatáért érdemrenddel, négy alkalommal Szolgálati érdemrenddel tüntették ki, és kétszer soron kívüli előléptetésben részesült. A honvédelem érdekében végzett munkájáért a honvédelmi miniszter 2009-ben Aranykor Kitüntető Cím-et adományozott részére. Az 1956-os forradalom és szabadságharc során tanúsított helytállásáért Nemzetőrjelvény kitüntetést kapott.

A Kari Tanács **gyémántdiploma** adományozásával ismerte el értékes mérnöki tevékenységét.

Koronkai József

1940-ben született Budapesten.

2013-ban aranyoklevelet kapott.

Mérnöki pályáját 1963-ban a NÁV Esztergomi Pályafenntartási Főnökségén kezdte, ahol a fő cél a MÁV szakaszmérnöki vizsga letételére való felkészülés volt. 1965-től a Komárom Megyei Tervező Irodában dolgozott tervezőmérnöként, leginkább út, csatorna, vízellátás és alapozási tervek elkészítésével foglalkozott. 1967-től ismét a MÁV kötelékébe került: a Budapesti Angyalföldi Pályafenntartás Főnökségén lett szakaszmérnök. Ebben az időben főleg pályafenntartási feladatokkal; felépítmény-, magas építmény- és híd fenntartással foglalkozott. Ugyanitt, 1975-től 1985-ig vezetőmérnöki feladatokat látott el. Felügyelete alá tartozott az Almásfüzitő – Esztergom, Óbuda – Esztergom, a Veresegyházi vonal, a Balparti körvasút, Rákosrendező pályaudvar, Józsefváros és a Keleti Pályaudvar területe, valamint az Úttörővasút. 1985-től a MÁV Budapesti Igazgatóság Hídcsoportjába került, és itt dolgozott 2003-ig, nyugdíjazásáig hidász vonalbiztosként. Feladata volt a felügyelete alá tartozó vonalszakaszokon a hidak ellenőrzése, vizsgálata, az átépítések ellenőrzése, valamint az átépítések utáni próbaterhelések lebonyolítása, valamint a vasúti pálya alatti és feletti átvezetések jóváhagyása, engedélyezése. 2005 és 2007 között - nyugdíjasként - felügyelte és vezette Esztergomban az utak javítási, kátyúzási munkáit.

A Kari Tanács **gyémántdiploma** adományozásával ismerte el értékes mérnöki tevékenységét.

Kovács Eszter

1940-ben született Mindszenten.

2013-ban aranyoklevelet kapott.

Az egyetem befejezése után az ÉM. Mélyépítő Vállalatnál beosztott mérnökként kivitelezői gyakorlatot szerzett. 1964-ben Szegedre költözött, ahol a regionális Szegedi Tervező Vállalatnál tervező-, majd felelős tervező beosztásban dolgozott. 1973-tól a Közmű Szakcsoport 1977461 közmű szakosztályvezetését látta el a tervezői munkák mellett. 1982-ben Vízgazdálkodási Szakmérnöki diplomát szerzett az Építőmérnöki Karon és elvégezte a Vízügyi Továbbképző Központ által szervezett „A vízkezelés és szennyisztítás egységesítése” c. tanfolyamot is. 1984-ben kinevezték a Dél-Magyarországi Tervező Vállalat (SZTV jogutódja) közmű szakfőmérnökének vezető I. besorolással, így tervezés mellett a 22 fős tervező szakosztály munkavégzését és szakmai irányítását végezte nyugdíjba vonulásáig. 1997. évi nyugdíjazása óta a családi vállalkozásként működő T.T.T. Városépítő Bt.-ben vezető tervezőként a településrendezési tervekhez kapcsolódó közmű alátámasztó munkarészeket készíti. Szakmai tevékenysége során több országos tervpályázaton vett részt, melyek közül eredményesebbek: Kelet-Magyarország regionális vízellátása, a Dél-Dunántúl regionális vízellátása és a Közműjárda-kollektor. 1988 óta tagja a Csongrád Megyei Mérnöki Kamarának.

Munkája elismeréseként kilenc terve nyerte el az „Év legjobb dokumentációja” címet, két alkalommal miniszteri kitüntetést, 1979-ben pedig a Gyulai Húskombinát terveinek készítéséért NÍVÓDÍJ plakettet kapott.

A Kari Tanács **gyémántdiploma** adományozásával ismerte el értékes mérnöki tevékenységét.

Langer István

1940-ben született Egerben.

A diploma megszerzése után az NKFV Szolnok vállalatnál helyezkedett el, műszaki ellenőrként dolgozott Hajdúszoboszlón, Pusztaföldváron és Algyón. 1967 és 1990 között az Út- és Vasútépítő Vállalatnál tevékenykedett. 1967-1975 között építésvezetőként, majd fő-építésvezetőként dolgozott az Algyő - Szeged gáz- és olajipari technikai központ kivitelezésén. 1975-1978 között az NDK Haldensleben Kerámiagyár építésén vett részt, helyi fő-építésvezetőként. 1978-1988 között termelési főmérnök volt. Különböző hazai és külföldi építkezéseket irányított, úgymint: Szeged - Algyő, Miskolc Avas lakótelep, Ózd salakfeldolgozó, TENGIZ Kazakhstan Olaj előkészítő mű; cölöpalapozás, vezetéképítés. 1989-1990 között műszaki igazgató. 1991-1992 között pedig a STRABAG Rt Budapestnél műszaki ellenőrként, illetve magasépítési igazgatóként tevékenykedett. 1993-2006 között a BRK Speciális Mélyépítő Kft. ügyvezető igazgatója volt, ahol feladata a vállalat speciális munkáinak irányítása: réselés, fúrt cölöpözés, horgonyzás. Számos hazai építmény és híd alapozását végezte a vállalat irányítása mellett. 2006 -tól a LANGERIS Mérnöki Tanácsadó Kft. tulajdonosa és ügyvezető igazgatója. A mélyépítési szaktanácsadás mellett alapozási és szerkezetépítési munkák műszaki ellenőrzését végezte. Jelentősebb munkái: ALLE bevásárló központ, LEGO Nyíregyháza, TELEKOM székház Budapest, Pannon Park Projekt BIODOM. Csarnoképítések: SRF BOPET Jászfényszaru, AUTONET Üllő, Hotel ÓZON Mátraháza. Az Alapozási Vállalkozók Szövetségének elnöke volt 2019. májusig.

Munkája elismeréseként 1978. március 24.-én Munka Érdemrend Bronz fokozata kitüntetést kapott. A Magyar Mérnöki Kamara Geotechnikai Tagozata Széchy Károly díjat adományozott 2019 évben a mélyépítés területén végzett szakmai és közéleti munka elismeréseként.

A Kari Tanács **gyémántdiploma** adományozásával ismerte el értékes mérnöki tevékenységét.

Németh Ottó

1936-ban született Szegeden.

2013-ban aranyoklevelet kapott.

1963-ban a győri É.M. Tervező Vállalat Általános Mérnöki Osztályán helyezkedett el, itt földmérő mérnökként és mérnöki tervezőként dolgozott. 1968-tól a Mezőgazdasági Beruházási Vállalat Győr-Sopron megyei Kirendeltségén mezőgazdasági utak, szakosított nagytelepek tervezője volt. 1970-től a Győr-Sopron megyei Tanácsi Tervező Vállalat Általános Mérnöki Osztály irányító tervezője, Út-Geodéziai Szakosztály vezetője lett. 1973-ban, 10 évnyi tervező munka után jogosulttá vált rendezési, tervezési, geodéziai munkák felelős szakági tervezői minősítésre, tervek aláírására. 1980-tól a Győr-Sopron megyei Földmérési Névjegyzék tagja. 1990-től a F.M. Ingatlanrendező Földmérői minősítést szerzett. 1991-től a budapesti ENCON Mérnöki és Szolgáltató Kft. Győri Kirendeltség megbízott vezetője, illetve az M1-es autópálya építés geodéziai vezetője. 1992-től a Mérnöki Kamara tagja. 1994-től 1996-ig - nyugdíjba vonulásáig - a STRABAG HUNGÁRIA Rt. Mélyépítési Igazgatóság M1/M15 autópálya Főépítésvezetőségén az autópálya építés geodéziai vezetője volt.

A Kari Tanács **gyémántdiploma** adományozásával ismerte el értékes mérnöki tevékenységét.

Dr. Retter Bertalan

1939-ben született Besenyszög településen.

2013-ban aranyoklevelet kapott.

1963-tól 1966-ig Nyíregyházán, a Szabolcs megyei Állami Építőipari Vállalatnál volt beosztott mérnök, építéstervező, illetve technológus. 1968-ig Esztergomban, a Komárom megyei Tanácsi Tervező Irodában statikus tervezőként, majd organizációs csoportvezetőként dolgozott. Ebben az időben az esztergomi Volán Szálló, a Megyei Rendőrkapitányság irodaházának új szárnya, valamint a Tokodi Üveggyár kvarchomok tároló statikai terveit készítette el. 1968 és 1971 között a Komárom megyei Beruházási Vállalat műszaki, majd tervezési osztályvezetője volt. 1971 után Győrben, az Észak-Dunántúli Vízügyi Igazgatóságon tervgazdálkodási osztályvezető lett, később az Észak-Dunántúli Tervező Vállalatnál – statikus tervezőként – a Rába Vagon- és Gépgyár mosonmagyaróvári gyáregységében horganyzott üzemcsarnok statikai terveinek elkészítésében vett részt. 1975-től – ismét a Komárom megyei Tanácsi Tervező Irodában – statikai meőzással és műszaki információval, majd 1980-tól főkönyveléssel foglalkozott. 1985-től 1987-ig az APEH jogelődjénél, a Fővárosi Igazgatóságon szervezett főrevizori munkát végzett. 1987-től 1990-ig a Rész-Vétel Alapítvány ügyvezetője, majd az MRP Kft., illetve az MRP Országos Szövetség gazdasági tanácsadója volt, ahol mintegy húsz projektben volt része. 1999 és 2001 között Esztergom város Polgármesteri Hivatalában kistérségi menedzserként részt vett a kistérség SAPARD programjának és térségi fejlesztési stratégiájának a kidolgozásában. 2001-től nyugdíjas, a civil szférában önkéntesként, 2006-tól a Kistérségek Fejlesztéséért Tudományos Egyesület titkáráként tevékenykedik.

A Kari Tanács **gyémántdiploma** adományozásával ismerte el értékes mérnöki tevékenységét.

Seres Gyula

1939-ben született Nemesbikk településen.

2013-ban aranyoklevelet kapott. 1963-tól nyugállományba vonulásáig az Északmagyarországi Vízügyi Igazgatóságon dolgozott. 1963-1964-ig a Folyamszabályozási Csoportnál tevékenykedett, majd 1964-1970-ig belvízvédelmi csoportvezetőként dolgozott. 1970-1975-ig Tokajban főépítésvezető, majd 1976-ban műszaki tervezési osztályvezető volt. 1977-ben Hidrogeológus szakmérnöki oklevelet szerzett. 1977-1982-ig vízgazdálkodás fejlesztési osztályvezetőként tevékenykedett. 1983-1999-ig a Miskolci Szakasz mérnökségen dolgozott mint helyettes és vezető. Életét, munkáját végig kísérte a Tiszához és a vízhez való ragaszkodás. Belvízvédelmi csoportvezetőként az egységes belvízvédekezési tervek (körzetek, szakaszok kialakítása) volt a feladata. Sorra épültek meg a szivattyúállások helyett a szivattyútelepek (Tiszavalk, Hejőkürt, Inérhát, Prügy stb.), ahol műszaki teendőket is ellátott. A belvizek levezetésének ütemét, sorrendjét a főcsatornákon és ezek mellékágainak torkolatainál épített zsilipekkel tették szabályozhatóbbá. Tevékenyen vett részt az ár- és belvízvédekezés irányításában. Felügyelte a síkvidéki Vízgazdálkodási Társulatok szakmai tevékenységét. Tokaji főépítésvezetőként a védekezési munkákat a helyszínen irányította. Ide tartozott a Kőbánya és a Hajózás, ezen belül a jégtörő hajók. Ekkor készült el az első, polipmarkolóval ellátott úszókirakó, ami forradalmi változást hozott a kő ki- és berakodásánál. A Bodrogi Tisza szakaszon szakaszvédelem-vezetőként irányította a védekezést, jégtörők munkáját és jelen volt a jégdugók robbantásainál. Vízgazdálkodás fejlesztési osztályvezetőként a Felszíni, Felszínalatti és a Vízirajzi csoport, valamint újítási tevékenység koordinálása volt a feladata. Mellékfoglalkozásként bekapcsolódott a területen folyó kavicsbányászatba. Műszaki üzemi terveket készített, bányák bezárási - utóhasznosítási terveit készítette. Felelős műszaki vezetőként több bányánál tevékenykedett. Települések csapadékvíz-elvezetésével és ezekhez kapcsolódó műtárgyak tervezésével is foglalkozott. Több helyre tervezett családi házat, üzemanyag-töltő állomást. Szakasz mérnökként újra bekapcsolódott az ár- és belvízvédekezés helyszíni irányításába. A Sajón és a Tisza III. védelmi szakaszán szakaszvédelem-vezetői teendőket is ellátott. Nyugállományba vonulása után a Tiszatarján Kavicsbánya Kft. ügyvezetője, felelős műszaki vezetője volt, majd innen is távozva megalapította a VIZIMÉRNÖK Kft.-t, melynek ügyvezetője volt. Itt vízrendezési munkákat és ehhez kapcsolódó műtárgyépítéseket végeztek. A Magyar Mérnöki Kamara és a Magyar Hidrológiai Társaság tagja 1963-tól. Kitüntetései, elismerései: Kiváló Dolgozó (1964, 1965, 1971, 1978), Árvízvédelemért Emlékérem (1966, 1967, 1970, 1974, 1980), Vízgazdálkodás Kiváló Dolgozója (1974), Elnöki Elismerés (1979), Kiváló Újító ezüst fokozat (1985), Kiváló Munkáért (1988), Kiváló Újító arany fokozat (1988). A Kari Tanács **gyémántdiploma** adományozásával ismerte el értékes mérnöki tevékenységét.

Szabó Tibor

1940-ben született Budapesten.

2013-ban aranyoklevelet kapott.

1963-tól 1971-ig a Magyar Hajó-és Darugyár Darutervezés Iroda Hídosztályán, illetve a Darufejlesztési Irodán dolgozott. 1969-től az utóbbi irodavezetője volt. Kikötői portál és úszóda-ruk, konténerek és emelőberendezések acélszerkezeteinek tervezését végezte. Kikötői portáldaru gémszerkezet speciális kialakítására (gépész tervezőkkel együtt) szabadalma volt. 1971-től nyugdíjazásáig, 2002-ig az Erőmű-és Hálózattervező Vállalatnál, a cég privatizációja után jogutódjainál volt alkalmazásban mint szakosztályvezető, illetve osztályvezető. 1991-től a cég építési irodáját vezette. Számos erőművi és alállomási létesítmény statikus tervezője volt - vezető beosztásban is - önállóan vagy társtervezőkkel. Ilyen volt többek között a Dunamenti Erőmű iroda-műhely, Tisza II Erőmű vízlágyító, Paks 1 létesítményei (iroda, vízlágyító, kazánház, hálózati vezénylő épületek, udvartéri csőhíd, főtrafóteri portál, üzemi főépület átalakítások), finnországi és észak-ciprusi turbinaalapok. Megtervezte a Dunamenti és Mátrai Erőmű 220MW-os turbinaalapok rezgésbiztonsági átalakítását. Irányította a Siemens megoldások alapján ERŐTERV-IPARTERV-MÉLYÉPTERV által készített „Paks1 földrengésbiztonsági erősítések műszaki tervei” projektet. TESCO-ERŐTERV kiküldöttként 1981-83-ban a német Mannesmann cégnél (Frankfurt.a.M) atomerőművi csőtartókat tervezett. 2002-től egyéni vállalkozóként folytat mérnöki tevékenységet. Ennek keretében dolgozott a Paksi Atomerőmű 1-4 blokk üzemidő hosszabbítással kapcsolatos projekteken statikai ellenőrzés, öregedéskezelés területén, valamint az üzemelő erőmű esetében felmerült kérdések tervezői-szakértői vizsgálatában. A Mérnöki Kamarának 1988-as alapítása óta tagja.

A Kari Tanács **gyémántdiploma** adományozásával ismerte el értékes mérnöki tevékenységét.

Szántó Péter

1940-ben született Budapesten.

2013-ban aranyoklevelet kapott.

1963-ban a Baranya Megyei Állami Építőipari Vállalatnál kezdett el dolgozni, feladata a gépi földmunkák geodéziai kitűzése, a kivitelezési munkák helyszíni irányítása volt. 1965-től 1979-ig a Dél-dunántúli Tervező Vállalatnál, Pécsen tevékenykedett mélyépítési irodavezetőként. Munkaköréhez tartozott a közműellátás tervezése; közreműködés a közműlagút-rendszerek honosításában; átállás a földgázra, gázhálózatok, városi úthálózat tervezése. 1979-től 1987-ig Budapestre, az Építésügyi és Városfejlesztési Minisztériumba került főosztályvezető-helyettesként. Itt a műszaki vezető vállalatok fejlesztési tevékenységének segítése; a mélyépítési tervezés módszereinek korszerűsítése, szervezetfejlesztés és koordináció a felügyelt vállalatoknál, valamint állami nagyberuházások építésének ellenőrzése volt a feladata. 1987-1990-ig a Környezetvédelmi Intézet Programiroda vezetője lett, mely munkakörben a környezetvédelmi kutatásokra biztosított állami pénzekből kutatási programcsomag, valamint főirányok kialakítása által – G-10 program – a működtetés szervezésével, lebonyolításával és publikálásával foglalkozott. 1990-1996-ig – nyugdíjazásáig – a Környezetvédelmi Minisztériumban főosztályvezetőként dolgozott. Főbb tevékenysége a hulladék-gazdálkodás hazai fejlesztése: nemzeti koncepció kidolgozása, hazai jogszabályok kidolgozása, nemzetközi együttműködés fejlesztése, termékdíj-rendszer bevezetése, „Környezetbarát Termék”-rendszer hazai kialakítása, OECD tagság szakmai előkészítése volt. 1997-2012-ig – részmunkaidőben – főmunkatárs lett a Fővárosi Közterületfenntartó Zrt.-ben, ahol Hulladék-gazdálkodási szakértőként részt vett a vállalat fejlesztési terveinek készítésében, a nemzetközii részvétel biztosításában, valamint véleményezéseket, fordításokat készített.

A Kari Tanács **gyémántdiploma** adományozásával ismerte el értékes mérnöki tevékenységét.

Dr. Timár András

Professor Emeritus, a közlekedéstudomány doktora

1940-ben született Budapesten.

2013-ban aranyoklevelet kapott. Mérnöki oklevelét követő végzettségei, tudományos fokozatai: posztgraduális gazdaságtudományi oklevél (Diplôme de Illème Cycle): Université de Paris/Institut d'Études Économique et Social (1967); gazdasági mérnöki oklevél (BME KSK, 1970); egyetemi doktor (BME ÉŐK, 1971); műszaki tudományok kandidátusa (MTA, 1978, PhD-ként elismerve a BME ÉŐK, 2001), a közlekedéstudomány doktora (MTA, 1990), habilitált doktor (BME, 2001). Munkahelyei: ÉKME, később BME Geotechnika Tanszék: tanársegéd, adjunktus (1963-1971); Magyar Külkereskedelmi Bank: külsős műszaki szakértő (1969-71); Közlekedési és Postaügyi Minisztérium Közúti Főosztály: csoportvezető (1971-1974), majd Nemzetközi Főosztály: osztályvezető (1974-1980); Közúti Közlekedési Tudományos Kutatóintézet: tudományos igazgatóhelyettes (1980). 1982-ben közreműködött a Közlekedéstudományi Intézet (KTI) létrehozásában, amelynek igazgatója volt 1984-1990 között. Bekapcsolódott a BME Építőmérnöki Karán folyó szakmérnök-képzésbe, 1986-ban címzetes egyetemi docens lett. A Közlekedéstudományi Szemle főszerkesztője (1984-1988), majd a szerkesztőbizottság tagja (1988-1992). A KHVM Autópálya Igazgatóságán, a Koncessziós Autópálya Iroda vezetője (1991-1995) Egyik alapítója a Trafficon Kft.-nek (1991). Az EBRD útügyi főszakértője (1995-2000) 2000-ben nyugdíjazták és visszatért Budapestre. 2001-ben egyetemi docenssé nevezték ki a BME Út és Vasútépítési Tanszékén, ahol 2002-2009 között óraadó volt. 2002-ben jelent meg „Közlekedési létesítmények gazdaságtana” c. egyetemi jegyzete. 2003-ban egyetemi tanárrá nevezték ki a PTE Pollack Mihály Műszaki Karán. 2005-2010 között a kari Tudományos Bizottság elnöke. A PTE Szenátusa professor emeritus címet adományozott számára 2010-ben. Több, mint 140 szakmai közleménye jelent meg magyar és idegen nyelven. Szakmai közéleti tevékenysége: 1983-tól a Közlekedéstudományi Egyesület tagja. 1985 óta az MTA Közlekedés- és Járműtudományi Bizottságának köztestületi tagja, 2017-2020 között választott elnöke. Útügyi Világszervezet (AIPCR-PIARC) Finanszírozási és Gazdasági Értékelési Bizottság: magyar képviselő (1984-1991), majd elnök, kétszer (1992-1999). Az OMFB Alkalmazott Műszaki Kutatási és Fejlesztési Pályázata Bíráló Bizottságának Tagja (1991-1994). 2001-től az MMK tagja, amelynek tiszteletbeli tagja 2008 óta. A DHB tagja (BME KSK, 2007-2009; ÉŐK, 2009-2010), a MAB Építő- Építész és Közlekedésmérnöki Bizottság tagja (2007-2009). Munkásságát többek között Jáky József emlékéremmel (1988), Baross Gábor-díjjal (1993), Munka Érdemrenddel (1988), Magyar Érdemrenddel (2021) ismerték el. A Kari Tanács **gyémánt-diploma** adományozásával ismerte el értékes mérnöki tevékenységét.

Bakonyvári Csaba József

1948-ban született Budapesten.

Pályafutását közmű- és útépítésekkel kezdte a Főváros és Pest-megye területén, majd a BULAV építésvezetőjeként lakásépítéssel és egyéb épületek építésével foglalkozott. 1985-ben a BME Építészmérnöki Karán építőipari gazdasági mérnöki diplomát szerzett. Ezt követően a főváros VII., XVII. és II. kerületi Ingatlankezelő vállalatának volt a főmérnöke. 1993-tól a nyugdíjazásáig az Országos Egészségbiztosítási Pénztár ingatlanjait üzemeltette.

1983-ban az ügyészi szervezet információs rendszereinek továbbfejlesztését szolgáló Számítógép-központ kivitelezéséért a Legfőbb Ügyésztől kitüntetést kapott.

A Kari Tanács **aranydiploma** adományozásával ismerte el értékes mérnöki tevékenységét.

Bakonyvári Csabáné Tárnok Zsuzsanna

1949-ben született Budapesten.

Pályafutását a FÖMTERV tervező mérnökeként kezdte. Elsősorban útfelújítások, közművek és vízépítési műtárgyak tervezésével foglalkozott. Ezután a Fővárosi Tanács Beruházási Főosztályán lakóházak, szociális és egészségügyi létesítmények beruházását koordinálta. 1990-től - nyugdíjba vonulásáig - a Főváros több kerületében az Önkormányzatok városfejlesztési és városüzemeltetési tevékenységét irányította.

1989-ben a Közlekedési-, Hírközlési- és Építésügyi Miniszter Kiváló Munkáért tüntette ki.

A Kari Tanács **aranydiploma** adományozásával ismerte el értékes mérnöki tevékenységét.

Becze János

1948-ban született Budapesten.

1973-ban, a diploma átvétele után - mint volt ösztöndíjas - az UVATERV-ben kezdett dolgozni. Munkája során részt vett a szabadon betonozott győri Kis Dunahíd, majd az Árpád híd szélesítésének tervezésében. 1980-ban kapott tervezési feladatot a gusai (Nigéria) duzzasztómű segéd-szerkezeteinek kialakításában. 1987-től a Hídépítő Vállalatnál folytatta tervezési munkáját. Részt vett a szakaszosan előretolt feszített vasbeton hidak technológiájának hazai bevezetésében. Az első ilyen szerkezet a berettyóújfalui Berettyó-híd volt 1990-ben. 1998-ban a lerombolt mostári Öreg Híd mellett megépített ideiglenes gyaloghíd terveit készítette el. 2000-ben adták át a szakaszosan előretolt hidak közül a leghosszabbakat: a Magyar-Szlovén vasútvonal nagyrákosi völgy hídjait. 2004-ben tervezte az M7-M70 autópályán a letenyei Korongi hidat. Ez a szerkezet volt az első feszített-függesztett híd Magyarországon, amely munkájáért a fib magyarországi szervezet Palotás László díjjal tüntette ki. 2006-tól alkalma volt továbbá több hazai nagyhíd tervezésében részt venni, úgymint a dunaújvárosi Pentele híd, a köröshegyi Völgyhíd, a Megyeri híd, a szegedi Móra Ferenc híd. 2010 év végén vonult nyugállományba.

A Kari Tanács **aranydiploma** adományozásával ismerte el értékes mérnöki tevékenységét.

Dr. Borbély József

1941-ben született Siófokon.

Első diplomáját az ELTE Kémia-fizika szakán szerezte 1964-ben. Az akkori elosztó bizottság kötelező döntése alapján - rövid időre - középiskolai tanárként dolgozott, a folyamatosan végzett elektronikai témakörű kutatói munkáiból pedig tanulmányai jelentek meg. Publikációi alapján a VITUKI vízépítési szerkezetvizsgáló laboratórium vezetője lett. Részt vett a Kiskörei Vízlépcső tervezéséhez kapcsolódó mérés-technikai munkálatokban, számos, köztük szabadalmi oltalmat elnyert mérési módszer kifejlesztésében és a kapcsolódó kutatások irányításában. A hazai tapasztalatok iránt érdeklődött a Jugoszláviai Vaskapu erőmű tervező-kutató intézete is, így az Európában tartott vízügyi konferenciák mellett a belgrádi intézetbe is meghívást kapott. 1967-ben, tudományos főmunkatársi munkája mellett hallgatóként felvételt nyert a BME Építőmérnöki Kar Szerkezetépítőmérnöki szakára. 1969-ben az Építéstudományi Intézet mélyépítési laboratóriumának vezetője lett. Kutatási munkáit és publikációit zömében mérés-technikai, alapozási és az új építési módszerekkel kapcsolatos témakörben dolgozta ki. Eredményeit Európa szakmai konferenciáján ismertette. Irányítóként részt vett a nemzetközi szakmai együttműködésekben. 1975-ben az Ybl Miklós Építőipari Műszaki Főiskola Tartószerkezetek Tanszékének adjunktusa lett, mindamellett a kutató és publikációs tevékenységét is folytatta, így a Főiskola „Mechanika 1.” tankönyv megírására is megbízást kapott. 1979-ben a BME-n műszaki doktori címet szerzett. 1981 óta igazságügyi szakértőként is tevékenykedik, a Bíróságok nagyszámú megbízásai alapján. A '90-es években a BISZK Minőségbiztosítási Bizottság elnöke volt. Az újjáalakult Országos Kamara tovább végzendő munkára kérte fel. 1984-től az ÉMI munkatársa, és több féléven át a BME Vasbetonszerkezetek Tanszékének óraadó tanára volt. A Tanszék munkatársaival közös szabadalmuk eredményeként vált lehetővé pl. Esztergomban a sokszintes salakbeton lakóépületek megerősítése és további lakhatása. 1990-től 2005-ig, nyugdíjazásáig a Fővárosi Önkormányzat 65 fős mérnökirodáját vezette, igazgatóként. Az iroda feladatai az első két évben részben hatósági jellegűek voltak, amelyek mellett folyamatosan átgondolt fejlesztést igényeltek a rendelkezésre álló eszközök és módszerek is. Ezzel párhuzamosan kapcsolatba léptek a Houstonban (USA, Texas) és a dél-ausztráliai Adelaide-ban működő, hasonló feladatokat ellátó kormányhivatalokkal, amelyek birtokolták akkor a legmodernebb módszereket is alkalmazó hardvereket és szoftvereket. Ezt az eszköz- és módszerparkot honosították meg a 15 éves igazgató tevékenysége idején itthon is. További infó:” Műszaki és természettudományi KI KICSODA A-Z” 1995. év 38.oldal

A Kari Tanács **aranydiploma** adományozásával ismerte el értékes mérnöki tevékenységét.

Bódi János

1948-ban született Szarvason.

Diplomája kézhezvétele után az AGROBER szarvasi tervezési osztályán tevékenykedett az építészeti szakosztály irányítójaként, vezető építész és vezető tartószerkezeti tervező beosztásban. 1982-ben építőipari tervezéssel és kivitelezéssel foglalkozó céget alapított, a szarvasi INTEGRÁL Tervező és Beruházási Gmk-t, amelyet 1999-ben jogutódlással családi részvénytársasággá alakított, és elnök-vezérigazgatóként vezetett. Ez a cég, amelynek ma már a sikeres generációváltás után fia, Bódi Péter okl. építőmérnök a vezérigazgatója, Magyarország legrégebbi, magyar családi tulajdonú, társas építőipari magánvállalkozása. Szülővárosa az INTEGRÁL székhelye jól szemlélteti lokálpatrióta földrajzi gyökereit és tevékenységi körét. Legnagyobb szarvasi munkái: Fő téri iskola és tornacsarnok, szlovák iskola, szakmunkásképző és sportcsarnoka, bölcsőde, három óvoda, Penny Market, Agip, Spar, lakópark, szakorvosi rendelő, inkubátorház, piaccsarnok, ivó- és szennyvízhálózat, belvíz-csatornázás, utak, kerékpárutak, városközpont rehabilitáció, evangélikus gimnázium, híd, 1100 férőhelyes vízi színház a fahíddal, tűzoltó laktanya, háziorvosi rendelő, Tessedik Múzeum stb. A Békés Megyei Kereskedelmi és Iparkamara általános alelnöke, Szarvas Város Barátainak Köre egyesület elnöke. Alapító tagja a Vállalkozók Országos Szövetségének, tagja az Építész és Mérnöki Kamarának.

Munkásságát többek között Kiváló Kisvállalkozó díjjal, kétszer Év Vállalkozója díjjal, kétszer Dél-Alföldi Regionális Minőségi Díjjal, Magyarország kereskedelméért és iparáért kitüntetéssel, a Magyar Köztársaság Arany Érdemkeresztjével, Szarvas Város Gazdaságfejlesztéséért díjával és az Év Békés Megyei Kamarai Vállalkozói díjjal ismerték el.

A Kari Tanács **aranydiploma** adományozásával ismerte el értékes mérnöki tevékenységét.

Czakóné Czédli Jolán

1949-ben született Sarkadon.

Vízügyiyes dinasztiából származik. Mérnöki oklevelét a BME-n 1973-ban, mezőgazdasági - vízügyi szakmérnöki oklevelét a GATE-n szerezte meg. Szakmai munkássága mindvégig - 1973-tól 2008-ig - a Körös-vidéki Vízügyi Igazgatósághoz kötődött. 1973-ban a Belvízrendezési Osztályon kezdte, mérnöki tevékenysége vízrendezési tanulmánytervek, belvízvédelmi tervek készítésében, beruházások előkészítésében, szakvéleményezésben, a gyakori belvízvédkezésekben nyilvánult meg. A töltésszakadással járó Fekete-Körös-i 1974-es és Kettős-Körös-i 1980-as nagy árvízvédekezésekben, az elöntés visszavezetésének hónapokig tartó feladataiban részt vett. 1981-től osztályvezető lett. 1986-tól nyugdíjazásáig a Vízgazdálkodási Osztályon dolgozott, 1995-től - 13 éven át - osztályvezetőként. Felszíni vízkészlet-gazdálkodással, komplex vízgazdálkodási tervessel foglalkozott. Részt vett a mentett ártéri holtágak felmérésében, az EU Víz Keretirányelv, a vízgyűjtő tervezés feladataiban, a vízminőségi kárelhárítási és vízrajzi feladatok, integrált vízhasznosításhoz tartozó üzemrendek tervezésében, kutatási és koordinációs feladatokban. A Magyar-Román Vízügyi kapcsolatokban vízgazdálkodási szakértő volt. Szakirodalmi közreműködése a holtmedrekhez és a vízügyi múlthoz kapcsolódik. Nyugdíjazása óta (2008) a Bodoki Károly Vízügyi Múzeum Baráti Kör alapító tagjaként, elnökeként önkéntes munkát végez, amely a vízügyi múlt kutatására és a muzeális értékek megmentésére irányul. Az MHT tagja, a Békés megyei Tsz vezetőségi tagja volt 2006–2014 között. Magánéletéről annyit, hogy 1981-ben házasságot kötött Czakó Andrással, aki informatikus mérnökként vízrajzi vonalon szintén az Igazgatóság dolgozója volt. 1982-től-1986-ig két fia született, akikkel gyermekgondozási szabadságon volt. András a MOME-n végzett, József a BME diplomása lett, nem vízügyi területen dolgoznak. Két aranyos kisfiú unokájuk van.

Több kitüntetés mellett munkáját a KÖVÍZIG Arany gyűrű életműdíjjal (2007.), a vízügyi szolgálat Magyar Köztársasági Ezüst Érdemkereszttel (2008.) ismerte el. Pro Aqua elismerést kapott 2015-ben.

A Kari Tanács **aranydiploma** adományozásával ismerte el értékes mérnöki tevékenységét.

Encsev Vladimir

1944-ben született Draganovo-ban (Bulgária).

Az oklevél átvétele után a Csepel Művek építési osztályán vállalt munkát, és a vállalat megszűnéséig ott dolgozott. Az alább felsorolt beruházásokban mint tervező, műszaki ellenőr, beruházó vett részt: Bajcsy Zsilinszky úti lakótelep befejezése, Szent László úti lakótelep (940 db fsz. + 4 emelet elő-közművesítése, terveztetése, kivitelezése, garanciális munkák rendezése, Erdősor úti lakótelep (2140 db fsz. + 4 emelet) beruházói feladatok ellátása. További egyéb beruházások műszaki bonyolítása: Posztógyár utcai tanuszoda felépítése, 120 férőhelyes óvoda-bölcsőde felépítése a Rákóczi téren (az épület építészeti díjat kapott), 100/60 férőhelyes óvoda-bölcsőde, Január 9-i lakótelep, pedagógusszálló építése az Erdősor úti lakótelepen. A Csepel művek megszűnését követően Encsev és Fia Kft. néven alapított vállalkozást 1994. január 31-től, nyugdíjazásáig. A társaság tevékenységi köre tervezési, műszaki, ellenőrzési, értékbecslési, szakértői feladatokból állt. Főbb tervezési munkák: XIV. ker. társasház, Balatonkenesei üdülőtelep, IX. ker. Vágóhid u-i Parókia, XXI. ker. Kovácsoló üzem, XXI. ker. Kawasaki bemutatóterem, XXI. ker. Varrodai üzem, XXI. ker. konyha, étterem, büfék kialakítása, családi házak tervezése országszerte. Egyéb tevékenységek: együttműködés a Budapesti Vállalkozásfejlesztési Alapítvánnyal (értékbecslés, műszaki szakértés területén). Nyelvismerete: bolgár anyanyelvi szint, orosz társalgási szint. Egy gyermeke született, aki építészmérnökként dolgozik.

A Magyar Népköztársaság Minisztertanácsa Kiváló Munkáért érdemrendet adományozott 1989. október 7-én a végzett tevékenysége elismeréséül.

A Kari Tanács **aranydiploma** adományozásával ismerte el értékes mérnöki tevékenységét.

Gál András

1946-ban született Budapesten.

Az egyetem elvégzése után a VIZITERV-nél dolgozott 1996-ig irányító tervezőként, majd létesítési főmérnökként. Munkája elsősorban helyi vízellátó hálózatok és regionális vízellátó rendszerek tervezésére terjedt ki, pl. a Soproni Vízmű bővítése, a Lázberci Vízmű bővítése, a Győr-Sopron megyei Regionális Vízmű beruházási programja és kiviteli tervezése. 1984-1989 között részt vett tunéziai és algériai öntöző rendszerek hazai és helyszíni tervezésében. A VIZITERV és a holland DHV Consultants B.V. közötti szerződés keretében 1990-1996 között Jemenben a vízellátási és csatornázási projektek kivitelezésének műszaki és pénzügyi lebonyolítását végző konzultáns szakértői csapatot rezidens mérnöki beosztásban irányította. 1997-től a Tad-Ex Kft.-ben dolgozott főmérnöki beosztásban 2021-ig, 2006-tól nyugdíjasként. Külföldi munkavégzés keretében vízellátási és csatornázási hálózatok létesítésére, rekonstrukciójára és bővítésére irányuló kivitelezési projektek műszaki és pénzügyi lebonyolítását végző konzultáns szakértői csapat vezetője volt Sri Lankán, Kínában, Romániában, Mozambikban és Üzbegisztánban. Pályája utolsó éveiben Győr város csatorna- és csapadékvíz hálózatának hidraulikai felülvizsgálata, illetve Győr-Moson-Sopron megyei települések vízi közmű hálózatai térinformatikai adatbázisának létrehozása volt a feladata. 1981-ben a BME-n építőipari gazdasági mérnöki oklevelet szerzett.

A Kari Tanács **aranydiploma** adományozásával ismerte el értékes mérnöki tevékenységét.

Gyimesi Viktória

1948-ban született Budapesten.

1966-ban érettségizett az Eötvös Lóránd Gépipari Technikum Acélszerkezeti Tagozatán. 1966-tól 1969-ig a VEGYTERV-ben acélszerkezeti technikusként dolgozott. 1967 és 1973 között a Budapesti Műszaki Egyetem Építőmérnöki Karán tanult. Mérnöki diplomát 1973-ban szerzett a Kar Szerkezetépítőmérnöki szakán. 1969-től 2016-os nyugdíjba vonulásáig az UVATERV-ben dolgozott. Főbb ipari tervezésű munkái: kötélpályák acélszerkezetei, szalaghidak, ipari csarnokok, antennatelepítések, külszíni szénfejtők acélszerkezetei. Ezek a feladatok nemcsak hazai munkát jelentettek, hanem az NDK-val (Pirna, Drezda, Magdeburg, Köthen), Ausztriával, Algériával, Törökországgal közös munkát is. 1993-94-ben a Ganz Husletben művezette az IC vasúti kocsik gyártását. Az 1990-es évektől az Irodák összevonásával a tervezési feladatai a közúti, majd a vasúti hidak tervezésében való részvétel lett. Így részese lehetett autópályák és autóutak, továbbá főutak hídjainak engedélyezési, kiviteli és felújítási terveinek készítésben. Önálló feladata volt a tápiógyörgyei Tápió híd tervezése. 1984-ben irányító tervezővé nevezték ki. 1987-ben Vezető Tervezői jogosultságot szerzett tartószerkezeti építésvezetési körben. 1990-ben felvették a Magántervezői névjegyzék Tartószerkezeti vezető tervezői osztályba. Tagja volt a KTE-nek. A Magyar Mérnöki Kamara Tartószerkezeti Tagozatának 1989 óta tagja. Tervezési gyakorlatával jogosult lett a Hídszerkezet tervezésére kiterjesztett tartószerkezeti tervezésre is, mind közúti, mind vasúti műtárgy szakterületen. 1971-ben férjhez ment Lipovszky György okl. mérnökhöz, 2002-ben elváltak. Három gyermekük van: Zsuzsanna, András és Ádám.

Munkáját 1977-ben Kiváló Dolgozó, 1983-ban Igazgatói Dicsérettel ismerték el. 1994-ben 25 éves jubileumi jutalmat és Pro UVATERV emlékplakettet kapott.

A Kari Tanács **aranydiploma** adományozásával ismerte el értékes mérnöki tevékenységét.

Dr. Harkányi Kornél

1949-ben született Budapesten.

1973-ban, a diploma megszerzése után a Vízgazdálkodási Tudományos Kutató Intézet (VITUKI) kutatója lett. Tudományos munkája mellett, 1974-1977 között vízépítéstant oktatott a Közlekedési és Távközlési Műszaki Főiskolán, később az ELTE Természettudományi Karán hidrológus-képzésben is részt vett. 1978-ban kitüntetéses folyamivízépítő szakmérnöki oklevelet kapott. 1981-ben műszaki doktori címet szerzett hidraulika és számítástechnika tárgykörben. A VITUKI-ban árvízvédelemmel és hidrológiai előrejelző-modellek kidolgozásával foglalkozott. 1985-ben a VITUKI Folyóhidrológiai osztályának vezetésével bízták meg. 1980-ban Nigériában, a Lagosi Közlekedési Minisztériumban, 1983-ban pedig a WMO HOMS Délkelet-ázsiai projekt munkáiban dolgozott szakértőként. 1988-ban a WMO megbízásából Vietnamban operatív hidrológiai előrejelző-rendszerek kidolgozásában és oktatásában vett részt. 1998 és 2002 között az Országos Tudományos Kutatási Alapprogramok (OTKA) Iroda osztályvezetője volt. 2002-től nyugdíjba vonulásáig a Környezetvédelmi és Vízügyi Minisztérium (KvVM) Vízkárelhárítási Főosztályán dolgozott vezető főtanácsosként. A KvVM és az MTA közös – éghajlatváltozási stratégiával kapcsolatos – projektjében (VAHAVA) a Tudományos Tanács tagja volt.

A Kari Tanács **aranydiploma** adományozásával ismerte el értékes mérnöki tevékenységét.

Hartai Gabriella, Kreissné

1950-ben született Gyöngyösön.

Az építőmérnöki diploma megszerzését követően - az ösztöndíj szerződése teljesítésére - a Magyar Villamos Műveknél kezdett el dolgozni 1973-ban. Szakmai feladatai különböző munkakörökhöz kötődtek. A Termelési Műszaki Osztályon az ipari vízellátás (erőművek hűtővízellátása, technológiai vízellátás), vízerőművek termelésének tervezése, ellenőrzése volt a feladata. A Fejlesztési Főosztályon az Erőmű-fejlesztési projektek - köztük vízerőmű-rekonstrukciós programok, szivattyús energiatároló megvalósíthatósági tanulmányok, üzemeltetési tervek kidolgozásával, szakmai egyeztetésével foglalkozott. A Stratégiai Igazgatóságnál főbb tevékenységei közé tartozott a stratégiai fejlesztési tervek, beruházások előkészítése, koordinálása, kapcsolódó kommunikációs programok szervezése. Feladatai közé tartozott az együttműködés is, külföldi partner villamos társaságokkal. Az energiaszektor további működését befolyásoló privatizációja kapcsán szakközgazdászai másoddiplomát szerzett, ezt követően további munkája a villamosenergia-kereskedelem területéhez kötődött (cégmenedzment, kereskedelmi szerződések előkészítése, egyeztetése, marketing/PR feladatok). Részt vett az Energiagazdálkodási Tudományos Egyesület munkájában, és a 2000-es években az európai villamos társaságok szakmai szervezete (EURELECTRIC) Hydro munkabizottságának tagja volt Brüsszelben. Az MVM vezérigazgatójának tanácsosaként ment nyugdíjba, ezt követően - megbízási szerződéssel, 10 éven keresztül, 2021-ig - a társaság szakmai folyóirata, az Energiaforrás (az MVM Közleményei jogutódja) szerkesztője volt. Büszke családjára: az ipari formatervező mérnök lányára, a radiológus szakorvos fiára és az 5 csodálatos unokájára (Attila 20, Áron 17, Ágoston 12, Mária 10, Fruzsina 6 éves).

A Kari Tanács **aranydiploma** adományozásával ismerte el értékes mérnöki tevékenységét.

Horváth Marianna (Darvas Józsefné)

1947-ben született Nemesládonyban.

Egyetemi tanulmányai mellett, 1971-től 1973-ig az Országos Vízügyi Hivatal, Vízkészletgazdálkodási Évkönyv műszaki rész szerkesztőjeként tevékenykedett. 1973-tól - a diplomaszerezést követően - 1976-ig a Budapest V. kerület IKV (Ingatlankezelő) foglalkoztatottságában építész előkészítőként, tervezőként dolgozott. Feladatai a belváros felújítása, rekonstrukciója voltak. 1976-tól 1989-ig a Budapest, XVII. kerületi Tanács Tervnél a Beruházási osztály csoport tagja, majd osztályvezetője lett. Feladatai a komplett beruházások irányítása, bonyolítása, kiviteleztetése voltak. A kerület jelenlegi arculata ekkor volt kialakulóban; több száz kilométer víz, csatorna, gáz hálózat épült ki. Mind a négy alközpontjában, hatvan férőhelyes bölcsőde, 100 férőhelyes óvoda, 16 tantermes általános iskola valósult meg. Zöldmezős beruházásban a kerület három részén, 200 darab ikertelkes, családi házas övezet alakult ki. Felépült egy uszoda. 1976-1978-ig az Országos Tervhivatal szervezésében közgazdász képesítést szerzett. Az osztály irányítását kiemelkedő, magas szintű szakmai rálátással végezte. 1989-ben, a Hungalit Építőipari Vállalat átalakításával jött létre a Wand Építőipari Kft., amelynek tulajdonosa, ügyvezető igazgatója, vezető főmérnöke volt. A Kft. a belvárosi lakóházak teljes felújítását, korszerűsítését, közel 60 darab MOL 2000 üzemanyag-töltő állomás zöldmezős, generál kivitelezését, valamint Total, több OMV benzinkút építését, a Budapest II. és XXIII. kerület több közintézményének felújítását, korszerűsítését, új épületek építését valósította meg 1989-től 2018-ig. 2018-tól, kiemelt nagyberuházások műszaki vezetésében vállalt jelentős szerepet. A mai napig aktív, az MMK tagja. Az életben legnagyobb eredményének két gyermekét, négy unokáját tekinti. Lánya, Dr. Darvas Emília belgyógyász adjunktus, három szakorvosi végzettséggel. Fia, Darvas József villamosmérnök, mérnök-közügazdász. Legnagyobb unokája, Darvas Levente a BME Építőmérnöki Kar III. éves hallgatója.

1981-ben a XVII. ker. Tanács kiváló dolgozója volt. 1984-ben a Fővárosi Tanács által adományozott „Kerületi Főtanácsosi” címet kapta, majd 1985-ben a „Budapestért” kitüntető jelvény birtokosa lett. 2007-ben „Who is Who” Magyarország kitüntetettje volt.

A Kari Tanács **aranydiploma** adományozásával ismerte el értékes mérnöki tevékenységét.

Iker Károly

1948-ban született Perenyén.

1973-ban diplomázott a BME Építőmérnöki Kar Szerkezetépítőmérnöki szakán, 1983-ban pedig vasbetonépítési szakmérnöki oklevelet szerzett. 1973-tól a Mélyépterv Tervező Vállalat, Dr. Márkus Gyula, majd később Dr. Janzó József vezette szerkezettervező osztályon szerkezettervező mérnökként dolgozott. 1993-tól a Mélyépterv Mérnöki Tervező Kft. alapító dolgozója mint szerkezettervező mérnök és egyben a cég üzemeltetője lett. Jelenleg is aktívan dolgozik, a Magyar Mérnöki Kamara Tagja. Szerkezettervezői munkássága alatt leggyakrabban a vízepítéssel kapcsolatos vasbeton műtárgyak szerkezettervezésével, erőtani számításával foglalkozott, úgymint a monolit és az előregyártott oldalfalú vasbeton víztároló medencék, víztornyok, szennyvíz- és ivóvíztisztító telepek műtárgyai, vízkivételi műtárgyak, nagy átmérőjű Rocla csövek stb. Győrújbarát településen 1985-ben megépült Magyarországon a legnagyobb és még 2023-ban is a legnagyobb előregyártott oldalfalú 10 000 m³ kapacitású ivóvíztároló medence, amelynek tervezője volt. Az 1923,5 m² hasznos alapterületű medence rugalmas ágyazású fenéklemeze monolit vasbetonból, Dywidag eljárással utófeszítetten épült meg. Az oldalfalak 8 m magas, „I” szelvényű előregyártott vasbeton elemekből, Dywidag feszítőhuzallal egymáshoz feszítve épültek meg. A medencében az ivóvízoszlop magassága 6,42-6,16 m. Az előregyártott oldalfalelemek között a vízzárást gumi- betétes kapcsolata biztosítja (Dr. Janzó József szabadalma). A Mélyépítő Tükörkép Magazinban jelent meg publikációja (VIII. évfolyam, 2009/1 február) Szegedi átemelő műtárgyak címmel (Társszerzők: Kovács Attila okl. építőmérnök és Dr. Sándor István okl. matematikus, egyetemi docens).

A Kari Tanács **aranydiploma** adományozásával ismerte el értékes mérnöki tevékenységét.

Ivonné Dávid Katalin

1947-ben született Budapesten.

Mérnöki diplomáját 1973-ban kapta kézhez. Tanulmányaival párhuzamosan a Lakó- és Kommunális Épületeket Tervező Vállalatnál dolgozott statikus szerkesztőként, majd organizációs terveket készített. Második munkahelyként a 23. sz. Állami Építőipari Vállalatot választotta, az ottani feladatok megoldása érdekében elvégezte az Építésmérnöki Karon meghirdetett szervező szakmérnöki szakot, melyről 1979. május 30-án kapott diplomát. Harmadik munkahelye a Hungarexpo, a következő pedig a Ferencvárosi Polgármesteri Hivatal Műszaki Igazgatóságán volt. Hivatali munkája mellett magántervezőként számos – a fővároshoz közeli helységében – családi házak és néhány középület statikai terveinek elkészítésében vett részt.

A Kari Tanács **aranydiploma** adományozásával ismerte el értékes mérnöki tevékenységét.

Iványi János Géza

1949-ben született Cegléden.

1967-ben - a technikus oklevél megszerzése után - a sorkatonai szolgálat letöltését követően, 1973-ban szerezte meg diplomáját a BME Építőmérnöki Kar Szerkezetépítőmérnöki szakán, melynek kézhezvétele után, 1994-ig a Könnyűipari Tervező Vállalat statikus tervezője, osztályvezető-helyettese, fő-statikusa volt. 1994-2000 között a tti/MÉRTÉK statikus vezető tervezőjeként, illetve irodavezetőjeként tevékenykedett. 2000-tól főállásban, majd 2013-tól nyugdíjasként a MÉR-I-KON Mérnöki Tervező Szakértő és Tanácsadó Bt. alapítója, ügyvezetője, statikus tervezője volt Egyetemi éve alatt a Magasépítő Tanszéken demonstrátor, diplomája megszerzése után pedig a Vasbetonszerkezetek Tanszéken külső óraadóként gyakorlatvezető volt. 2001-től néhány éven keresztül előadást tartott a BME Hidak és Szerkezetek Tanszéken „Tartószerkezetek megerősítése és átalakítása” témában. Diplomaterv konzulensként és opponensként, az utóbbi vizsgaidőszakokban záróvizsga bizottsági tagjaként rendszeresen részt vesz az egyetemi oktatásban. Számos ipari épület (Offset Nyomda mátyásföldi új telepe), középület (CREDITANSTALT Bank megyei központi fiókjai), lakóépületek (Újpest Nagyváradi Liget lakópark – 1 000 lakás), a fóti Római Katolikus Templom épületegyüttes 1986-2005 közötti felújításának műszaki ellenőre, szükség szerint statikus tervezője. Helytörténeti kutatóként Újpest város épített örökségének kutatója, az Újpest Helytörténeti Alapítvány elnöke. Diplomájának átvétele után közvetlenül az ÉTE tagja, a Menyhárt István-díj díjbizottságának az elnöke.

Munkásságának eredményeképp két alkalommal Kiváló Munkáért elismerést kapott, EURÓPA-mérnöki címet szerzett, ÉTE érdemérmes, a BME mesteroktatója, Csonka Pál-érmes, Podmaniczky-díjas, Újpest díszpolgára.

A Kari Tanács **aranydiploma** adományozásával ismerte el értékes mérnöki tevékenységét.

Karászi Gáspár

1950-ben született Szolnokon.

1973-ban, a diploma megszerzése után a Vízügyi Tervező Vállalatnál kezdett dolgozni tervező mérnökként (fél évig segéd tervezőként). 1979-ben irányító tervezői kinevezést kapott. Települési vízművek, vízellátó hálózatok, regionális vízellátó távvezetékek és átemelő telepeinek, továbbá szennyvíztisztító telepek, csatornahálózatok tervezését végezte, irányította. 1982-től 1985-ig a Dunántúli Regionális Vízművek Vállalat Rákhegyi Üzemigazgatóságán volt technológiai csoportvezető, majd műszaki vezető. 1985-től 2019-ig a Fejér Megyei Önkormányzatok Víz- és Csatornaművek Zrt.-nél, illetve annak jogelődjeinél dolgozott különböző beosztásokban. 1985-től 1990-ig vízellátási osztályvezető, 1990-től 1991-ig szolgáltatási főmérnök, majd 1991-től 2019-ig - nyugdíjba vonulásáig - műszaki igazgatóhelyettes, illetve vezérigazgató-helyettes volt. Feladata volt közel 80 település vízellátásának, szennyvízelvezetésének és tisztításának üzemeltetése, szakmai irányítása. 1980-ban vízellátás, csatornázás, egészségügyi szakmérnök, 1992-ben építőipari igazságügyi szakértő szakmérnök diplomát szerzett a Budapesti Műszaki Egyetemen. 1992-től 2019-ig a Magyar Víziközmű Szövetség (MAVÍZ) Műszaki Bizottságának tagja, 2008-2014-ig a bizottság elnöke volt. 2014-ben a MAVÍZ a Víziközmű Ágazatért Érdeméremmel tüntette ki. A Magyar Hidrológiai Társaságnak 1969 óta tagja, 1996-2002 között az MHT alelnöke volt. Az MHT több kitüntetéssel jutalmazta munkáját, és 2018-ban megkapta a Tiszteleti Tag címet. 2004-2014 között a Közép-dunántúli Területi Vízgazdálkodási Tanács Szakmai Bizottságának tagja volt. Megalakulásától tagja a Fejér Megyei Mérnöki Kamarának, ahol 2013-2022 között a Felügyelő Bizottság tagja, illetve 2019-2022 között az FB elnöke volt.

A Kari Tanács **aranydiploma** adományozásával ismerte el értékes mérnöki tevékenységét.

Kardos László

1949-ben született Debrecenben.

1973-ban kezdett a Pest Megyei Közúti Építő Vállalatnál beosztott mérnökként, majd 1975-től építésvezetőként, 1978 és 1981 között pedig fő-építésvezetőként dolgozott. Az egység tevékenységi köre gyakorlatilag a mélyépítési munkák szinte teljes körét felölelte - víztározó, földművek, csatornaépítés, átereszek, út- és térburkolat alépitmények, útpályaszerkezetek stb., egészen az aszfaltozási munkákkal bezárólag. Ebbe a körbe tartoztak a községi és TSZ utaktól kezdve az egy- és többszámjegyű utakig, fővárosi utak, pl. Üllői út felújítás, valamint repülőtéri utak, térburkolások (Tököl, Kiskunlacháza). 1979 és 1980 között elvégezte a BME Gazdasági mérnöki szakot. 1982-től 1984-ig az Aszfaltútépítő Vállalat Üzemgazdasági és Tervezési Osztály vezetőjeként a vállalati terv elkészítése volt a feladata, amihez hozzátartozott a vállalati számítástechnikai központ is. 1984 és 1986 között az ÉGSZI Ár Főosztályon dolgozott tudományos munkatársaként, ahol minisztériumi tanulmányok készítése volt a fő feladata. Közben GMK-ban számítógépes programozással is foglalkozott. 1986 és 1988 között a GÉPSZEV Vállalkozási osztályvezetőjeként feszített héjas szerkezetek tervezésével és kivitelezésével foglalkozott (uszoda, tenispálya lefedés). 1988 és 1990 között a Pm. KÉV-STRABAG főmunkatársaként, majd 1990-től 1993-ig a Közúti Beruházó Vállalat főmunkatársaként és befektetési irodavezetőjeként dolgozott. 1993-tól 1995-ig a Kardos és Társa Kft. társtulajdonosa, ügyvezetője volt, fő feladatai a tervezések voltak. 1995-től 1997-ig a Magyar Aszfaltnál dolgozott mint műszaki főtanácsos. Feladata a nemzetközi tenderek készítése volt. 1997 és 2003 között az ÉKMA, Állami Autópálya Kezelő Rt.-nél dolgozott mint díjszedési főmérnök, majd díjszedési igazgató. 2003-tól 2007-ig a Vegyépszer Zrt. Útépítési Igazgatóságnál útépítési főmérnök volt. 2005-től 2006-ig a MAUT Kft.-nél volt ügyvezető, ezzel párhuzamosan, 2005 és 2007 között a Maépteszt Kft. és Építem Kft. FB elnöke volt. 2006 és 2008 között az WMIX Aszfaltkeverék Gyártó és Forgalmazó Kft. ügyvezetőjeként dolgozott. Külföldi tanulmányutak, konferenciák – Portugália, Franciaország, Spanyolország, Norvégia, Horvátország, Szlovénia, Csehország, Ausztria. A Magyar Mérnöki Kamara tagja.

A Kari Tanács **aranydiploma** adományozásával ismerte el értékes mérnöki tevékenységét.

Kárpáti Kálmán

1948-ban született Kaposváron.

1973-tól a SOMOGYTERV-nél dolgozott mint statikus vezető tervező, műteremvezető. 1988-tól a KAPOSTERV építész- és statikus vezető tervezője lett. 1997-től a KÁRPÁTI Mérnöki Iroda Kft.-nél volt építész és statikus vezető tervező, ügyvezető. Az elmúlt 50 évben tervezéssel foglalkozott, az utóbbi 25 évben saját cégében, építész és tartószerkezeti vezető tervezőként dolgozott Kaposváron. Tervezett ipari és középületeket, műtárgyakat. 1997 óta a Somogy megyei Építész Kamara és a Somogy megyei Mérnök Kamara Tagja.

A Kari Tanács **aranydiploma** adományozásával ismerte el értékes mérnöki tevékenységét.

Kis Géza Józsefné Kovács Margit

1950-ben született Nagyatádon.

1973-ban, a diploma kézhezvétele után a Vízügyi Építő Vállalat műszaki előadója lett, ahol mély-építési munkák felügyeletét végezte és ezek kivitelezéséhez technológiai terveket készített. 1978-tól az Ikarus Karosszériai Járműgyár Üzemfenntartási Főosztály építészeként és tervezőmérnöként kisebb épületek, építmények tervezéséért és nagyobb beruházási munkák kivitelezésének ellenőrzéséért felelt. 2001-től a Budapest-Zugló Polgármesteri Hivatal Építésügyi Osztályának építési előadója lett, ahol egyrészt az építendő társasházak, családi házak hatósági engedélyeztetési eljárásának lefolytatása, másrészt a már engedélyezett épületek építésének hatósági ellenőrzése, hatósági műszaki átvétele, használatbavételi engedélyezési eljárásának lebonyolítása volt a feladata. 1988 és 2010 között az építészkamara tagja, építész tervező és felelős műszaki vezető, társasházak, családi házak tervezője, és ezek kivitelezésének felelős műszaki vezetője.

A Kari Tanács **aranydiploma** adományozásával ismerte el értékes mérnöki tevékenységét.

Dr. Kisbán Sándor

1949-ben született Szegeden.

1973-ban diplomázott a BME Építőmérnöki Kar Szerkezetépítőmérnöki szakán. Az Általános Épülettervező Vállalatnál kezdte statikus tervezői pályafutását a magasépítés területén. 1975-től az Uvaterv Hídiroda nagyfeszítvű acélszerkezeti hídosztályának tervező mérnöke volt. Tartós algériai kiküldetés után - ahol vízépítési műtárgyakat, víztornyokat, víztározókat tervezett -, az Uvaterv-nél, majd 2002-től a CÉH Zrt.-nél folytatta hídtervezői tevékenységét. 1986-ban a BME Acélszerkezeti Tanszékén műszaki doktori címet szerzett ferdekábeles hídszerkezetek témakörben. A magasépítés területén vasbeton és acélszerkezetű ipari csarnokok, iskolák, irodaházak, kórházi épületek tervezője. Statikus szakértője víztornyok, gabonasilók, darupályatartók megerősítésének. Számos hazai folyami és autópályahíd tervezője - M0, M31, M6 autópálya és völgyhidak, 47. sz. főút Hódmezővásárhely elkerülő szakasz végcsomóponti körhíd, a budapesti Galvani úti Új Duna-híd, és a jelenleg építés alatti Kalocsa-Paks Új Duna-híd. Magyarország és így Budapest első nagyfeszítvű ferdekábeles Duna-hidjának, a Megyeri hídnek tervezője. A hídépítés témakörében számos szakcikk szerzője, szakmai konferenciák rendszeres előadója. A Magyar Mérnöki Kamara, a KTE Mérnöki Szerkezetek Szakosztálya és az IABSE Magyar Tagozatának tagja.

Innovatív szakmai tevékenységének elismeréseként megkapta a Gábor Dénes-díjat (2008) és a Széchenyi-díjat (2009).

A Kari Tanács **aranydiploma** adományozásával ismerte el értékes mérnöki tevékenységét.

Kiss Katalin Zsuzsanna

1949-ben született Cegléden.

1973-ban, a diploma kézhezvétele után a DUTÉP építőipari vállalatnál volt gyakornok egy évig a kivitelezésben. Ekkor épült Cegléden csúszózsarus technológiával a vasútállomás melletti gabonataroló. 1975-ben 3 évet töltött a Nagykőrös Városi Tanács Műszaki osztályán csoportvezető főmérnök beosztásban. Innen egy éves kitérővel a Kocséri Új Élet TSZ-hez került beruházási előadónak. Itt tervezte a készülő fém szerkezetű gabonataroló rendszer alapozási tervét. A tsz megszűnése után, 1979-1985-ig a Ceglédi Városgazdálkodási Vállalat termelési csoportvezetője lett, ahol a vállalat által kivitelezett építkezéseket készítette elő és felügyelte szakmai szempontból. 1985 nyarán átkerült a Nagykőrösi Ádám László Szakmunkásképző Intézetbe szaktanári beosztásba egészen 2006-ig, nyugdíjba vonulásig. A tanítás feltétele volt a mérnök-tanári diploma megszerzése, melyet 1988-ban meg is szerzett a BME Természet- és Társadalomtudományi Karán (tanulmányait a Gépészmérnöki Karon kezdte). Majd az oktatás színvonalának növelése érdekében elvégezte az oktatás informatikus felsőfokú tanfolyamot 1998-2000 évben a Pedagógus Továbbképzés Módszertani Információs Központ Kht. képzésében. Ez a képzés lehetővé tette a számítógépes prezentációkat és a számítógépes tervezéseket. A munkavégzés mellett, 1973-tól az Építész Kamara tagja. A magántervezést a mai napig folytatja lakóhelyén, Nagykőrösön. A jogszabályok és a követelmények változásával különböző jogosultságokat kellett megszereznie, így az épületenergetikai szakértői jogosultságot, a felelős műszaki vezetői és műszaki ellenőri jogosultságot ahhoz, hogy a tervezési és kivitelezési munka zökkenőmentes legyen. Számtalan családi ház, középület és egyéb épület található Nagykőrösön, valamint a környező településeken, melyet tervezett és a kivitelezést vezette.

A Kari Tanács **aranydiploma** adományozásával ismerte el értékes mérnöki tevékenységét.

Kittka Péter

ny. főiskolai docens

1949-ben született Keszthelyen.

1973-ban a 31. sz. Építőipari Vállalatnál kezdte mérnöki munkáját, a csúszó-zsaluzatos főépítésvezetőségen. Magasház, víztorony, gabonasiló, erőművi kémény, különböző cementgyári létesítmények megvalósítása voltak a feladatai. Építésvezető volt a Tiszai Erőmű 250 m kémény építésén. 1976-tól 1978-ig főépítésvezetőként a Barcsi Tőváll megbízásából feladatai mezőgazdasági és ipari létesítmények, lakásépítés voltak. 1978-2012-ig főiskolai adjunktus, majd docens volt a Pollack Mihály Műszaki Főiskolán, ahol Építésszervezés, Építéstechnológiai tárgyakat oktatott. Ebben az időszakban szereléstechnológiai terveket, tervezési munkát, szakértéseket készített. (Növelt kerettávolságú csarnokrendszer fejlesztés - Dunai Vasmű, Konténerszervíz tervezés - iraki hadsereg stb.). 1980-ban rövid külföldi kiküldetést kapott Mozambikban – feladata az Ikarus konténerszervíz kivitelezése volt. Az építőmester képzés és a műszaki ellenőr képzés számára jegyzeteket és előadásokat, könyvfejezetet készített a Verlag Dashöfer kiadó számára a Hatályos építési jogszabályok kézikönyvéhez, az Építési hibák c. sorozatkiadványukhoz. 1995-ben közgazdasági szakokleveles diplomát szerzett (MBA) a Janus Pannonius Tudományegyetemen. 1997-1980-ig andragógiai, pedagógiai továbbképzésen vett részt a Schweizersche Baumeisterverband Ausbildungszentrumában Sursee-ben. 2010-2015-ig a Magyar Mérnöki Kamara Beruházás Bonyolítói Jogosultsági Vizsgabizottságában dolgozott. 1996 és 2022 között a magyar Doka Zsalutechnika Kft.-nél dél-magyarországi irodavezető pozíciót töltött be, majd senior tanácsadó volt.

Kitüntetései: ÉVM kiváló dolgozó (1985), Pollack Mihály Emlékplakett, ezüst fokozat (2006), Kardos Andor díj, MMK (2007), Arany Katedra díj, PTE (2008), Breuer Marcell-díj, Pécs MJV Közgyűlése (2015).

A Kari Tanács **aranydiploma** adományozásával ismerte el értékes mérnöki tevékenységét.

Kokovay János

1948-ban született Hódmezővásárhelyen.

A diploma megszerzése után - 1973 és 1975 között - az Aszfaltútépítő Vállalatnál beosztott mérnökként az M1-es autópálya műtárgyainak kivitelezésében vett részt. 1975-ben került a Közmű- és Mélyépítő Vállalathoz, ahol három évig az Orenburgi gázvezetéképítésen a bogorodcsáni kompresszorállomás építésében vett részt, majd Budapesten új lakótelepek (Rózsakert, Csepel) közmű és útépítési munkáit irányította építésvezetőként. 1982-ben költözött Szegedre, ahol először a DÉLÉP Vállalatnál építésvezető, majd a Szegedi Magas- és Mélyépítő Vállalatnál termelési osztályvezető, termelési főmérnök, műszaki igazgatóhelyettes beosztásokban dolgozott. 1986-ban a Vállalati Tanács megválasztotta a vállalat igazgatójának. Tevékenysége során a vállalat szegedi ipari beruházások (Trolis remíz, Kenyérgyár), épületfelújítások (Szegedi TV stúdió, lakóházfelújítások), útépítések (szegedi kerékpárúthálózat, útfelújítások) kivitelezését végezte az építőipari tevékenység teljes vertikumában a magasépítéstől a közmű- és mélyépítésig. 1992 és 1995 között a Szegedi Magas- és Mélyépítő Vállalat, valamint a DÉLÉP vállalat felszámolásában a felszámoló helyi megbízottjaként vett részt. Közben - 1993-tól 2007-es nyugállományba vonulásáig - a CSOMINVEST Beruházási és Befektetésszervező Részvénytársaság műszaki igazgatójaként, majd ügyvezetőjeként megyei beruházások lebonyolítását, műszaki ellenőrzését végezte. (Szentesen Kórházrekonstrukció, Megyeháza műemléki felújítása, Dr. Papp László Városi Sportcsarnok építése, Református Nagytemplom műemléki felújítása, Szegeden Móra Ferenc Múzeum és a Szegedi Vár felújítása, Makón Kórházrekonstrukció, Ruzsán, Kisteleken és Csongrádon Idősotthonok építése). A Magyar Mérnöki Kamarának 1989-től tagja.

Munkája elismeréseként 1989-ben Kiváló munkáért miniszteri elismerésben részesült.

A Kari Tanács **aranydiploma** adományozásával ismerte el értékes mérnöki tevékenységét.

Kolozsvári Gyula

1949-ben született Berettyóújfalun.

1973-ban a – diploma megszerzése után – az Egri Közúti Építő Vállalatnál (EKÉV) helyezkedett el mint művezető, majd építésvezetőként, illetve műszaki előkészítőként dolgozott. 1979-től területi termelés vezetőként, 1990-től – a privatizáció után – pedig az Egri Útépítő Rt. területi főmérnökéként tevékenykedett. 2002-ben kinevezték az Egri Útépítő Zrt. (EGUT) elnök-vezérigazgatójává. 2008-tól 2011-ig – nyugdíjba vonulásáig – a magyarországi COLAS leányvállalatokat tömörítő Colas Hungária Zrt. elnök-vezérigazgatója volt. Négy gyermeke és tizenegy unokája van.

A Kari Tanács **aranydiploma** adományozásával ismerte el értékes mérnöki tevékenységét.

Dr. Körmöczi Ernő Géza

1949-ben született Mélykúton.

Építőmérnöki diplomáját 1973-ban szerezte meg, záródolgozatával diploma pályadíjat nyert. 1974-től Szegeden a CSOMITERV vállalatnál statikus tervezőként, irodavezetőként, majd statikus főmérnökként dolgozott. 1980-ban vasbetontechnológiai szakmérnöki diplomát szerzett, kitüntetéses minősítéssel. 1984-ben doktorált, disszertációja a megépült teherhordó szerkezetek erőtani kérdéseivel foglalkozott. 1984 és 1986 között részt vett a megépült tartószerkezetek felülvizsgálatával foglalkozó Műszaki Irányelv (MI-15011) előkészítő munkabizottságában. 1989 és 1992 között a Tartószerkezeti Mesteriskola mestereként tevékenykedett. 1992 és 1997 között az INNOBAU Mérnöki Iroda, 1997-től a Funkció és Szerkezet Mérnöki Iroda tervezőjeként, ügyvezetőjeként dolgozott. A Mérnöki Kamara 1989 évi megalakulása óta vezetői tisztségeket töltött be mind az Országos, mind a Területi Kamarában. A Csongrád Megyei Mérnöki Kamara alapító elnöke, jelenleg tiszteletbeli elnöke. Tudományos és alkotói tevékenységet elsősorban a szerkezetfelújítások terén fejtett ki. Több új műszaki eljárás kidolgozása és alkalmazása, 15 szabadalom, számos műemléki épület és műtárgy rekonstrukciója kötődik nevéhez.

A Kiváló Feltaláló cím birtokosa. 2002-ben a Csongrád Megyei Mérnöki Kamara Alkotói Díjában részesült. 2004-ben szakmai és kamarai tevékenységéért Zielinski Díjjal tüntették ki. 2007-ben a Szeged, Szent István téri víztorony rekonstrukciójának tervezéséért Tierney Clarke Díjat, 2010-ben Köztérmegújítási Nívódíjat vehetett át. A műemlék épületek terén kifejtett munkásságáért 2014. március 15-én Magyar Köztársasági Érdemrend Lovagkeresztjével tüntették ki. Munkásságát 2016-ban Vedres István-díjjal ismerték el.

A Kari Tanács **aranydiploma** adományozásával ismerte el értékes mérnöki tevékenységét.

Kőszeghy Méda, Vargáné

1950-ben született Zalaegerszegen.

Édesapja, Kőszeghy Károly okl. mérnök indította mérnök dinasztiájuk harmadik gyermekeként, aktív zenei és képzőművészeti családi környezetbe született. Két bátyja közül Dr. Kőszeghy Attila 2019-ben, Kőszeghy Károly pedig 2020-ban kapta kézhez az 50 éves jubileumi arany díszoklevelet. Építőmérnöki egyetemi tanulmányai után a Vegyész-mérnöki Karon szerzett környezetvédelmi szakmérnöki végzettséget. Egész életpályáján végzettségeinek megfelelő műszaki szakterületen dolgozott. 1973-ban, diplomával a kézben tervezőként kezdett. Pár év után hatósági munkára kapott felkérést és irányította a közegészségügyileg veszélyeztetett települések felmérését is. 1979-ben megyei szintű szakmai koordinációs munkára kapott megbízást. Zala-megyei környezet- és természetvédelmi titkárként, széleskörű kapcsolatrendszerrel kiépítve végezte munkáját kutatási programokban, regionális akadémiai bizottságok (VEAB, PEAB) és a MTESZ bizottságai szakmai útmutató tevékenységében. Országos jelentőségű programokban vett részt, úgymint a Hévízi-tó, illetve a Balaton vízminőség védelme, valamint a tapolcai tó megmentésére, országos jelentőségű gyógyfürdőkre is hatással levő Dunántúli karsztvíz-rendszer helyzetének elemzése. Az Ipari Minisztérium felkérésére dolgozta ki az ipari környezetvédelmi információs rendszer felépítését, saját kezdeményezésként környezetvédelmi hatásvizsgálati módszertant. 1989-től szakmai pályája élmény- és sikerdús szakaszát a nagyjelentőségű beruházások megvalósulási folyamatában beruházásszervezői és koordinációs tevékenység jellemezte. A különböző munkafolyamatok ellenőrzéséhez kétnyelvű magyar-angol cheklistákat, valamint szinkron szótárat is készített. Több tervezői, szakértői és pályázatírási jogosultságával eredményesen segítette különböző pályázatok összeállítását. Szakmai tapasztalatai, jogosultságai alapján közbeszerzési pályázatok értékelésére is felkérték. Férje, Varga Endre László történész és 4 unoka színesíti életét.

A Kari Tanács **aranydiploma** adományozásával ismerte el értékes mérnöki tevékenységét.

Lochmayer Rita

1948-ban született Budapesten.

1973-ban, a diploma kézhezvétele után az Ipari Épülettervező Vállalatnál (IPARTERV) kezdett dolgozni statikus tervezőként. 1978-ban acélszerkezeti szakmérnöki oklevelet szerzett a Budapesti Műszaki Egyetemen. 1981-82-ben járt a Tartószerkezettervezők Mesteriskolájára a képzés első ciklusában, majd a további ciklusokban tevékenyen részt vett az iskolát működtető Menyhárd István Alapítvány munkájában, kuratóriumi tagként. 1983 óta napjainkig az ÉMI Nonprofit Kft. és jogelődjei (Építésügyi Minőségellenőrző Intézet, ÉMI Rt., ÉMI Kht.) dolgozója, kezdetben a Tartószerkezeti Tudományos Osztályon és Tartószerkezeti Laboratóriumban, jelenleg pedig a Megfelelőségértékelő Központban. Tudományos munkatársként foglalkozott építőipari alkalmassági vizsgálatokkal, Építőipari Műszaki Engedélyek készítésével, termékvizsgálattal és -ellenőrzéssel, tartószerkezeti szakértéssel. Jelenleg műszaki értékelő mérnökként végzi az építési termékek műszaki értékelését és Nemzeti Műszaki Értékelések készítését, továbbá a gyártó üzem és az üzemi gyártás-ellenőrzés alapvizsgálatát és folyamatos felügyeletét. 1989 óta tagja a Magyar Mérnöki Kamarának, azon belül a Budapesti és Pest Megyei Mérnöki Kamara Tartószerkezeti Tagozatának és Építési Tagozatának. Korábban tagja volt az Építéstudományi Intézet Tartószerkezeti Szakosztályának.

Tevékenységeért 2001-ben ÉTE Érdemérem kitüntetésben részesült.

A Kari Tanács **aranydiploma** adományozásával ismerte el értékes mérnöki tevékenységét.

Losonci Zoltán György

1949-ben született Szegeden.

1973-1992-ig az ÉGSZI-nél (Építésgazdasági és Szervezési Intézet, későbbi nevén Gazdaság-szervezési Intézet) a következő beosztásokban dolgozott: 1973-1978-ig fejlesztő, csoportveze-tő, 1978-1979-ig főosztályvezető, 1980-1983-ig ÉGSZI-Debrecen tagozatvezető, 1984-1989-ig ÉGSZI-Tisza leányvállalat igazgató, 1990-1992-ig ÉGSZI főigazgató volt. ÉGSZI-s pályafutása alatt az építési ágazat legszélesebb körének nyújtott szervezési és számítástechnikai szolgáltatásokat. Ezen belül személyes munkája a házgyárak termelésének számítógépes segítségét végző HÁZTER programcsomag 1974-1975 közötti kifejlesztése, amit a lehetséges felhasználási helyek több, mint 50%-ban használtak. 1978-tól munkája jelentős részét az általa vezetett szervezetek irányítása, menedzselése alkotta. 1977-ben Matematikus szakon végzett az ELTE JATE-n. 1992-1994-ig a Taverna Rt. alkalmazásában informatikai vezetőként a frissen alakult vállalat informatikai rend-szerének kialakítása volt a fő feladata. 1994-1999-ig a Vegyépszer Rt. szervezési és informatikai főosztály vezetője volt. Egy nagy építőipari vállalat integrált számítástechnikai rendszerének ki-alakítása, a tucatnyi szerver és a többszáz munkaállomás hálózati működésének megteremtése volt a feladata, valamint ellátta a szerver oldali menedzsmentet is. 1999-2009-ig az ABB-nél volt informatikai szakértő. A multinacionális vállalat magyarországi szervezetének integrált pénzügyi-számviteli rendszeréből (SAP) hiányzó funkciók fejlesztése képezte a fő feladatát. Ezenkívül ellá-tott webmesteri feladatokat is. 2009-ben történt nyugdíjazása után tovább dolgozott az ABB-nél. 1972-ben megházasodott, 2 fia, és 5 unokája van.

A Kari Tanács **aranydiploma** adományozásával ismerte el értékes mérnöki tevékenységét.

Mérfalvi Nándor Tamás

1949-ben született Szegeden.

1973-ban, a diploma kézhezvétele után Szeged Megyei Városi Tanács Műszaki Osztályán kezdte a munkát osztályvezető főmérnök-helyettesi beosztásban, majd a Szegedi Tervező Vállalatnál (Délterv) statikus vezetői beosztást kapott. Itt 1974 -1989-ig dolgozott, ahol a házigyári épületek gyártásához (alapozás) készítette a statikus számításokat és terveket. Itt készültek a faszerkezetű, nagyfeszítávú, ragasztott tartók statikai számításai, majd a tervek alapján a csarnokok megépítése. A tervező vállalatból kivált a Tér és Forma Építés Vezető Kft., majd a Szerkezet és Forma Kft., amely Kft.-ben dolgozott tovább vezető statikus tervezőként. A Kft.-ben végzett munka kiterjedt családi házak, középületek, csarnokok, műemlékek, uszodák statikai tervezésére, statikai problémák megoldására. Ezek az épületek megtekinthetők Szegeden és környékén. A Kft. szervezésében 1999-ben kijutott Dél-Amerikába, La Paz-ba, az ottani Mérnök Kamara meghívására, a meglévő süllyedő épületek alapozási problémáinak megoldására, melyet sikeresen megoldottak. Többször volt Amerikában, ahol szintén különböző épületek statikai megoldására hívták. Ezt a tevékenységet 2010-ig, nyugdíjba vonulásáig végezte. 1973 óta tagja a Magyar Mérnöki Kamarának, ami alapján a tervezői jogosultságai megmaradtak, és magántervezői tevékenységét a mai napig folytatja. 1985-ben építész – statikus szakmérnöki oklevelet szerzett. Szakmai pályafutása kapcsán szükségszerűen megemlítendő a Tartószerkezet-tervező Mesteriskola II. ciklus.

A Kari Tanács **aranydiploma** adományozásával ismerte el értékes mérnöki tevékenységét.

Nemes György Miklós

1947-ben született Szolnokon.

Tanulmányait 1973-ban fejezte be, ekkor kezdte a VIZITERV-nél mérnöki munkáját, ahol 1981-től irányító vezetőként dolgozott. 1987 és 1988 között tartós kiküldetésben Algériában tevékenkedett. 1989 és 1990 között osztályvezető volt a VIZITERV-nél, 1990-től pedig a Hidrokomplex Kft. tagja lett. Tervezési tevékenysége vízellátási és csatornázási feladatokra terjedt ki. 2017-től tanácsadóként követi a társaság tevékenységét.

A Kari Tanács **aranydiploma** adományozásával ismerte el értékes mérnöki tevékenységét.

Német András

1949-ben született Budapesten.

1973-ban végzett az Építőmérnöki Kar Szerkezetépítőmérnöki szakán. Diplomamunkájával - melynek konzulense dr. Bruzsa László volt - elnyerte az Építészmérnöki Kar 1973. évi ÉTE-MÉSZ diplomájának I. fokozatát. Még abban az évben az IPARTERV munkatársa lett. 1974-ben beiratkozott a BME Építészmérnöki Kar Esti tagozat IV. évfolyamára, ahol 1977-ben a „BME Építőmérnöki Karán folytatott tanulmányainak részbeni beszámításával” építészmérnöki oklevelet szerzett. Diplomaterve ismét ÉTE-MÉSZ diplomájában részesült. 1978-ban felvételt nyert a MÉSZ Mesteriskola V. ciklusára, amelynek elvégzését 1980-ban oklevéllel ismerték el. 1986-tól az IPARTERV-ből kivált MATERV iroda vezető építésze, majd műteremvezetője volt. Keze alól nagyobb, megvalósult építészeti, belsőépítészeti munkák kerültek ki, a szerkezeti kialakításokra is figyelemmel: a Bp. XII. Meredek utcában a MTA részére 10 épületből álló 120 lakásos lakóegyüttes, a Belügyminisztérium Bp. V. Széchenyi téri és Mérleg utcai épületeinek teljes építészeti, belsőépítészeti rekonstrukciója, a BM Duna Palota színháztermének felújítása, a Bp. V. József Attila utca árkádsorai és portáljai, szálloda, ipari épületek, műemléképület rekonstrukciók, bankfiókok, társas- és családi házak. Oktatott az Ybl Miklós Építéstudományi Karon. Munkái kiállításokon, magyar és dániai építészeti lapokban, kiadványokban bemutatásra kerültek, azokról több előadást tartott, a Magyar Tudományos Akadémián és a Magyar Művészeti Akadémián is. Sikeres volt hazai és külföldi tervpályázatokon. A MÉSZ, a MÉK tagja, valamint a MMA Építőművészeti Tagozatának köztestületi tagja.

Munkásságát 1990-ben Ybl Miklós-díjjal és a Budapesti Városvédő Egyesület Podmaniczky-díjával, 2000-ben belügyminiszteri kitüntetéssel, 2010-ben pedig az Építészet és Művészet Kévis Stúdió Galéria életmű díjával ismerték el.

A Kari Tanács **aranydiploma** adományozásával ismerte el értékes mérnöki tevékenységét.

Pintér Ágnes Ilona

1949-ben született Budapesten.

1973-ban a Vízügyi Szervezés- és Számítástechnikai Irodánál kezdte, majd a jogutód Vízgazdálkodási Intézet Számítóközpontjánál programtervezőként és elemzőként folytatta pályáját, agro-hidrologiai, térségi vízgazdálkodási és más témakörökben. 1979-1984 között a VGI Kerettervezési Iroda munkatársa, a mezőgazdasági vízgazdálkodási fejezet felelőse. Részt vett a III. Országos Vízgazdálkodási Keretterv elkészítésében. 1984-88 között a MÉM Növényvédelmi és Agrokémiai Központban az országos meliorációs program koordinátora, értékelője volt. 1977-ben a BME Vízkészletgazdálkodás-hidrologia szakon szakmérnöki, 1984-ben az ELTE Természettudományi Karán programozó matematikus oklevelet szerzett. 1988-tól – a kormány-átalakításokat követve – a vízügyekben illetékes tárcáknál (KVM, KHVM, KÖVIM, KvVM), majd 2005-től az EU-támogatási programok irányítását ellátó Nemzeti Fejlesztési Hivatalban, illetve Ügynökségnél dolgozott. Szakágazati és komplex régiós fejlesztési tervek előkészítésén, egyeztetésein tevékenykedett, program-koordinátori, projekt-menedzseri teendőket látott el. Munkája a vízgazdálkodás szakterületein túl kiterjedt más infrastruktúra- és környezeti fejlesztésekre, azok műszaki tartalmára, finanszírozási és jogi kereteire. Részt vett hazai és külső fejlesztési források – nemzetközi bankok hitelei, európai és más támogatási alapok – társ-finanszírozásával létrejövő beruházások előkészítésében, az érdekelt felek együttműködésének formálásában, döntéshozatalukban, közbeszerzési eljárásokban. 2005-2008 közötti munkája kiemelten az EU-finanszírozásra számot tartó, közcélú önkormányzati és állami infrastruktúra-nagyberuházások előkészítő tervezésére, a kedvező támogatói döntések és az eredményes megvalósítás megalapozására irányult.

A Kari Tanács **aranydiploma** adományozásával ismerte el értékes mérnöki tevékenységét.

Polyák Valéria

1950-ben született Magyarorszáron.

Az egyetem elvégzése után a Bp. II. ker. Ingatlankezelőnél helyezkedett el statikus tervezőként. Két évben gyakorlatot szerzett a hegyoldali épületek csúszásai, repedései vizsgálatában, kijavításukban, az épületek átázott és begombásodott falainak, magas tetőinek és fafödémének helyreállításában. Egy év GYES után a TTI-ben helyezkedett el statikus tervezőként, ahol a vasbeton szerkezetek kiviteli tervein dolgozott. Családostól a cég kiküldöttjeként Algériában dolgozott egy magyar tervezőcsoportban, ahol egy panelos lakótelep tervezésében a TTI-s panelos lakóházak helyszínre adaptálásával foglalkozott. A magyar házgyár beindításakor – statikus tervezőként – a gyártástechnológia betanítása és javítása volt a feladata, majd 3 éven át egy arab tervezőirodában – statikusként – egy nemzetközi gárdával együtt vb köz- és ipari épületeket tervezett. Hazatérve, 1981 és 1992 között a TTI-ben folytatta munkáját: szerkezettervezőként faszerkezetek kiviteli tervezésével, ragasztott akác-csarnokszerkezetek, rétegelt-ragasztott nagy térlefedések és szeglemezes tartók gyártmány-tervezésével foglalkozott, például a Szentlőrinci-, a Mogyoródi- és a Vizafogói lakótelepeken. Időközben építész tervezőként és statikusként elkezdte a magántervezést is. 1992-től gmk-ban is vállalt építész és statikus munkákat, családi- és társasházak, továbbá régi építésű lakó-, köz- és ipari létesítmények felújításában. 1992-től saját cégében statikus és építész tervezőként saját fejlesztésű szeglemez és faipari kapcsolóelemeket gyártottak, terveztek és forgalmaztak. Statikus tervezőként emelt födémés házak kivitelezési tervezését is végezte. 2010 és 2020 között ÉMI minősítési dokumentációkat készített, elsősorban faszerkezetes lakóházakhoz. Egy partnercéggel szerződve 4 éven át építész- és szerkezet- és gyártmányvezetőként lakóházakon dolgozott, valamint Berlinben művezetett. 2022-ben építésügyi szakértőként fejezte be a mérnöki munkát.

A Kari Tanács **aranydiploma** adományozásával ismerte el értékes mérnöki tevékenységét.

Pozsonyi Ildikó, Gönczi Sándorné

1950-ben született Vésztőn.

1973-ban, a diploma kézhezvétele után a Veszprém megyei Állami Építőipari Vállalatnál helyezkedett el, ahol a házgyár részlegén technológus-statikusként tevékenykedett. 1975-től a Veszprémi Tervező Vállalatnál és annak jogutódjainál folytatta szakmai pályafutását statikus tervezőként. Az itt eltöltött 15 év alatt a statikai munka minden ágában elmélyítette tudását. Nevéhez fűződik számos jelentős statikai beruházás, úgymint az Ajkára, a gyenge altalaj miatt egy 10 szintes panelépület alá lemezalapozás tervezése; a Várpalotára, egy jelentős szolgáltatóház acélváz-szerkezetének tervezése; számos többszintes panelház monolit vasbeton fogadósíntjének tervezésében való közreműködés. A Berhidát és környékét sújtó hatalmas erősségű, 1985-ös földrengésnél munkatársaival aktívan részt vállalt a károsodást szenvedett épületek helyreállítási munkálataiban, szakvélemények és kiviteli tervek készítésével. Veszprém műemléki belvárosának rehabilitációja során számos polgári lakóépület állagmegóvásánál, azok megerősítésénél, felújításánál végzett kiemelkedő munkát. Az 1990-es évektől családi vállalkozás keretei között tevékenykedett mind az építés-tervezés, statikai-tervezés, mind az építőipari kivitelezés területén műszaki vezetőként. Ebben az időszakban több családi ház, sorház, társasház megvalósulása köthető a nevéhez. 1998-tól a Veszprém Megyei Jogú Város Polgármesteri Hivatal Építési Osztályán építésügyi ügyintézőként felügyelte a város iparterületének és a város egyes területeinek építési munkáit, többek között a Veszprémi Állatkert bővítését. Negyvenéves munkaviszonyt követően, 2008-ban vonult nyugdíjba. Aktív mindennapjainak része továbbra is kisebb statikai munkák, szakvélemények készítése.

A Kari Tanács **aranydiploma** adományozásával ismerte el értékes mérnöki tevékenységét.

Quirinné Szabényi Emőke

1948-ban született Budapesten.

A diploma megszerzése után a Kohó- és Gépipari Tervező Intézetben dolgozott 5 évig, ahol csarnokot és acélszerkezeteket tervezett Ózdra, Dunaújvárosba és a Vitkovice-Kladno elektroacélmű kiviteli terveit készítette vezető tervezőként. 1989-ig az Aluterv-ben tervezett acélszerkezeteket Ajkára, Székesfehérvárra, Fenyőfőre. 1991-ig az Olajterv-nél tervezett acélszerkezeteket, főleg Százhalombattára, Székesfehérvárra. Legjelentősebb munkája a Szank-Tázlár gázüzem üzemcsarnokának szerkezettervezése volt, melynek kapcsán Tokióban is dolgozott. 1998-ig egy olasz-magyar cégnél volt ügyvezető, ahol felvonókat is tervezett. 2002-től nyugdíjba vonulásáig Óbuda Békásmegyer Önkormányzatánál először beruházási ügyosztályvezetőként, majd Európai Unió referensi munkakörben projekt menedzserként sok sikeres Európai Unió és hazai pályázatot írt és koordinált. Tagja az Energiagazdálkodási Tudományos Egyesületnek. Az Energiahatékony Önkormányzatok Szövetségében (EHÖSZ) ügyvezető titkárként dolgozott. Számos előadást tartott környezetvédelmi és pályázatírási témában. Az EHÖSZ később beolvadt a Klímabarát Önkormányzatok Szövetségébe. 2006-tól 2010-ig lakóhelyén - Leányfalun - önkormányzati képviselőként a gazdasági bizottság elnöke volt. Már a '80-as évektől folyamatosan készített engedélyes építészeti és statikai terveket családi- és társasházakhoz, közösségi épületekhez felújításokhoz, akadálymentesítésekhez. Jelentősebb középület tervezése a Baross-Jurkovich kúria melléképületének közösségi térré alakítása, a Pócsmegyer Egészség ház és Orvosi rendelő tervezése volt. A megépült épületeinek száma meghaladja a 70-et. Az Építész Kamarának és a Mérnök Kamarának jelenleg is aktív tagja. Szakmai tevékenysége kapcsán acélszerkezeti szakmérnöki oklevelet is szerzett.

A Kari Tanács **aranydiploma** adományozásával ismerte el értékes mérnöki tevékenységét.

Ratatics Gábor

1949-ben született Fertőszentmiklóson.

1967-ben építésztechnikus oklevelet szerzett, majd 1973-ban diplomázott a BME Építőmérnöki Kar Szerkezetépítőmérnöki szakán. Két évig építési beruházóként dolgozott. Ezután kapott egy országos vállalatnál építésztervezői állást. Munkája során építész tervezője volt oktatási, ipari, valamint mezőgazdasági épületeknek, telepeknek. Tervezte városképi jelentőségű és műemléki épületek felújítását is. Megkapta az építész vezető tervezői jogosultságot. Az Építész Kamara aktív tagja jelenleg is. Az országos vállalat megszűnése után társaival tervező, vállalkozó kft.-t alakított. Magántervezői tevékenység mellett 2000-től elméleti, gyakorlati és CAD-es tervezési oktatói munkát végzett építőipari szakközép-, illetve technikusképző iskolában, nyugdíjazásáig. Kamarai felkérésre két alkalommal is ellátta a Magasépítő technikus és Mélyépítő technikus szakképesítésekben az Országos Szakmai Tanulmányi Verseny Válogatóján a felügyeleti tevékenységet. Lakhelyén két cikluson keresztül képviselőként segítette az önkormányzat munkáját. Tervezte az iskola bővítését, valamint az evangélikus templom karzatát, tornyát. Építésztechnikus feleségével három gyermeket neveltek fel. Mindhárman a Budapesti Műszaki egyetemen - fiuk a Gépészmérnöki Karon, lányaik pedig az Építészmérnöki Karon - szereztek diplomát.

A Kari Tanács **aranydiploma** adományozásával ismerte el értékes mérnöki tevékenységét.

Raum László

1949-ben született Budapesten.

A diploma megszerzése után, 1973 júliusától 1989-ig a BME Vízgazdálkodási és Vízépítési Intézet Laboratóriumában dolgozott, laboratóriumi és terepi/üzemi gyakorlatok tervezésével és lebonyolításával foglalkozott. Közben – 1974-1976 között – az OVH Vízkészlet-gazdálkodási Központ dolgozója, ottani kötelezettségei mellett a BME-re kirendelt oktatóként laboratóriumi és rajztermi tervezési gyakorlatok vezetője, 1976-1979 között pedig az Ybl Miklós Műszaki Főiskola Közműépítési Tanszék óraadó tanára volt. 1978-1989 között a laboratóriumi gyakorlatok vezetése mellett a Közlekedés-építőmérnök szakos hallgatóknak a Vízépítési ismeretek tantárgyat oktatta. 1989-től nyugdíjazásáig a BME Vízellátás-Csatornázás Tanszék – majd 1999-től a névváltozás miatt Vízi Közmű és Környezetmérnöki Tanszék – oktatójaként a víziközmű hálózatok tervezése területén tevékenykedett. 1997-ben kidolgozta és elindította a Gyógy- és Strandfürdők című tantárgy oktatását, melyet nyugdíjazása után is a mai napig óraadó tanárként vezet. 2006-ban kidolgozta a Víz- és környezeti jog infrastruktúra mérnököknek című tantárgy tematikáját és tantárgyprogramját, melynek akkreditációja után a mai napig közreműködő oktatója. Többekkel együtt társszerzője a 2006-ban, a Magyar Fürdőszövetség által kiadott „Fürdők kézikönyve” szakkönyvnek. A BME Építőmérnöki Karán a nappali képzés mellett részt vesz az un. szakmérnökképzés – szakirányú továbbképzés – oktatásában is. Az oktatási feladatok mellett kutatási – szakértői tevékenységet a hidrológia, műtárgy- és folyami hidraulika, vízvédelem, vízi környezet védelme témakörben a holtágak és mellékágak vizsgálatában végzett. Magyar Hidrológiai Társaság főtitkára 1990-1996 között, két ciklusban. 2016-tól a Magyar Mérnöki Kamara budapesti Vízgazdálkodási és Vízépítési Szakcsoport vezetőségi tagja, 2018-tól pedig a Szakcsoport vezetője.

Szakmai tevékenységét a Magyar Hidrológiai Társaság 1974-ben Vásárhelyi Pál emléklappal, 2017-ben az Emberi Erőforrások Minisztériuma Pedagógus Szolgálati Emlékéremmel, 2020-ban a Belügyminisztérium – az Építők Napja alkalmából – Miniszteri Elismerő Oklevéllel, 2021-ben pedig a Budapesti és Pest Megyei Mérnöki Kamara Hollán Ernő-díjjal ismerte el.

A Kari Tanács **aranydiploma** adományozásával ismerte el értékes mérnöki tevékenységét.

Récsey Gyula

1945-ben született Budapesten.

1973-ban, a diploma átvétele után a kivitelezésben, mélyépítési területen szerzett tapasztalatokat, majd 1974-ben a Közép-Tisza-vidéki Vízügyi Igazgatóság Kiskörei Szakasztechnikuságán vállalt vízgazdálkodási csoportvezetői munkát. 1976-ban kinevezték a szakasztechnikuság vezetőjének. Az ország legnagyobb vízi létesítményének üzemeltetési, fenntartási feladatait; a vízkárelhárítást, valamint a kialakítandó víztározóhoz kapcsolódó vizsgálatokat és munkákat irányította. A Magyar Tudományos Akadémia keretein belül működő Szegedi Tiszakutató Munkabizottság 1975-ben felvette tagjai közé. A Debreceni Akadémiai Bizottság Környezettudományi Szakbizottsága Vízi Ökológiai Munkabizottságának 1977-ben alapító tagja volt, majd a Kiskörei Intéző Bizottság Vízgazdálkodási Szakbizottságában 1978-tól tevékenykedett. 1981-ben kinevezték főelőadói munkakörbe az Országos Vízügyi Hivatal Vízgazdálkodási Főosztályán. Ebben a munkakörben a Keretterv készítésének részleteiben és több vízgazdálkodási tanulmány készítésének folyamatában műszaki ellenőri feladatokat látott el. Az ÉVM tervbíráló bizottságának tagjaként számos nagyjelentőségű terv bírálatában működött közre. 1987-től nyugállományba vonulásáig a Közép-Duna-völgyi Vízügyi Igazgatóságon folyamatos szakasztechnikuság vezetőként a nemzetközi hajóút üzemeltetési - fenntartási, vízkár elhárítási munkák és mindezekhez szükséges tervezési tevékenység ellátása és irányítása, folyamatszabályozási művek tervezése, a mederfelmérési és feldolgozási munka számítógépes fejlesztése, végzése, folyamatszabályozási koncepcionális tervezésben való közreműködés voltak feladatai. Jelenleg is aktív tervezői munkát végez.

Munkásságáért OVH Elnöki Elismerésben részesült.

A Kari Tanács **aranydiploma** adományozásával ismerte el értékes mérnöki tevékenységét.

Rózsai Béla Tibor

1949-ben született Dombóváron.

A diploma átvétele után szakmai pályafutását a MÁV Pécsi Igazgatóságán kezdte meg 1973. augusztus 1-én a munkáltató ösztöndíjasaként. Tevékenységét az igazgatóság dombóvári építési főnökségén, majd a pécsi pályafenntartási főnökségén gyakorolta. Az ösztöndíj kötelezettség megszűnése után, 1977. január 1-től az Agrober Baranya Megyei Kirendeltségéhez került, ahol mezőgazdasági utak tervezésével foglalkozott. 1979. március 1-től a Pécsi Közúti Igazgatóság dolgozója lett, ahol a tervezőcsoport vezetésével bízták meg. A közúti közlekedés és forgalombiztonság javítása érdekében erre az időszakra datálódott Baranya megyében a csomópontokban a kanyarodó sávok és a nehéz-forgalmat segítő kapaszkodó sávok kialakítása, melyben kollégáival vett részt. 1983. május 25-én a BME Építőmérnöki Karán Útépítő szakmérnöki oklevelet kapott. 1984. január 1-től Pécs MJ Város Tanácsa a Pécsi Köztisztasági és Útkarbantartó Vállalatot bízta meg a városi közúthálózat kezelésével. Pályázat útján megválasztották az új osztály vezetésére. Feladata az úthálózat fenntartásához kapott „éves út-híd hitel” felhasználása és forgalmi rendjének biztosítása volt. 1992. január 1-től Dombóvár Város Polgármesteri Hivatalában a kisváros közterületeinek felügyeletével foglalkozott. Ezt követően, 1993. február 1-től ugyancsak Dombóváron a Kommunális Szolgáltató Kft. vezetését vette át. 1994. január 1-től munkaviszonya megszűnésig (2007. június 30.) a Baranya Megyei Közlekedési Felügyelet Út-, Vasút-, Hajózási Osztályán különböző hatósági munkát végezte, melynek a fenti időpontban egy közigazgatási „karcsúsítás” vetett véget.

A Kari Tanács **aranydiploma** adományozásával ismerte el értékes mérnöki tevékenységét.

Schmutz Károly Tamás

1940-ben született Budapesten.

1963-ban fejezte be tanulmányait, 1964-ben diplomázott. 1963-ban a Mélyépítő Vállalatnál helyezkedett el, ahol is a Budavári Palota rekonstrukció munkáinál (Széchenyi Könyvtár, Déli kert, Budavári Hőközpont) mélyépítési munkáinak beosztott, majd vezető mérnökként dolgozott. A vállalatnál eltöltött idő alatt több elfogadott, sikeres újítása volt a tervezett műszaki megoldás módosításában. 1968-tól a FÖMTERV vízgazdálkodási osztályának tervezője, majd vezetőtervezője lett. 1971-től már magasépítési területen kezdett dolgozni, több építőipari szövetkezet (Budai Járásí Ép.Szöv., Favorit- Budafoki Építőip.Szöv.) főmérnöke volt 1985-ig. Ezt követően részt vett új német építési technológia (Monobau) elsajátításában, majd külkereskedelmi vállalatokon (Tesco, Technoimpex) keresztül Ausztriában, Németországban építés-, majd főépítésvezetői munkakörben kivitelezési munkákat vezetett (Porr GmbH, Philipp Holzmann AG, Hochtief AG). 1990-től saját alapítású, 120 fős kft. (BÉSZ, Astrex) ügyvezetőjeként németországi kivitelezések (Kölni RTV székház, Münchener új reptér) szerkezetépítési munkákra vállalkozott. 2004-ben, a kivitelezéssel töltött mérnöki tevékenysége után vonult nyugállományba.

A Kari Tanács **aranydiploma** adományozásával ismerte el értékes mérnöki tevékenységét.

Sokoray László

1945-ben született Takácsiban.

Pápán az egykori, eredményességéről híres Bencés Gimnázium (Türr István Gimnázium) humán, nyelvi tagozatán szerzett kitűnő érettségét, majd a kezdő vasútépítési pályamunka után folyamatosan tanulva képezte magát az építésügy területén. Építőmérnöki diploma mellé statikus szakmérnöki diplomát szerezve, sok alapos elméleti és gyakorlati tapasztalatot gyűjtött, és a mai napig szakmai képzéseken át a gyakorlati képzésekig rendületlenül folytatja alkotó mérnöki tevékenységét. Tervező mérnökként a MÁVTI -ban dolgozott, ahol feladata többek a MÁV Nyíregyházi járműjavító csarnokának és a pécsi földrengés biztos magas épületének tervezése volt. Államigazgatási szakvizsgát követően feladata lett az elsőfokú hatósági építési osztály vezetése, majd munkaszervezői oklevéllel szervezési osztályvezető, meliorációs műszaki ellenőr, végül az építőipari kivitelező vállalat igazgatója lett. Magán mérnökként a geotechnika, a statika és államigazgatás, valamint közlekedés-építés terén végzett szakértői és tervezői munkát, majd végül - 20 éve és jelenleg is - igazságügyi szakértőként tevékenykedik. Munkái közül sok szakmailag és emberileg izgalmas eset közül megemlíthető a kolontári vörösiszap tragédia, a 4-es metró és közúti, vasúti hidak, műtárgyak terveinek szakvéleményezése, a Tihany félszigeten a földcsúszás szakértői vizsgálata mellett az építésügyi súlyos esetek bírósági és rendőrségi vizsgálata, szakvéleményezése. Tevékeny tagja - mint tervező, szakértő és igazságügyi szakértő mérnök - a szakmai kamaráknak (MMK, MÉK, MISZK, KIK). A kapcsolatépítés terén fontos, törvényesen bejegyzett, tiszta lelkű és szándékú társadalmi szervezetek közül tagja maradt a Nemesi Rendnek és az '56-os Magyar Nemzetőrségnek.

A Kari Tanács **aranydiploma** adományozásával ismerte el értékes mérnöki tevékenységét.

Strébely Erzsébet

1950-ben született Budapesten.

1973. június 29-én kapta meg építőmérnöki oklevelét. Munkahelye az UVATERV volt, mivel ösztöndíját ez a vállalat fizette. Tervezőmérnökként kezdte a munkát az alagút- és metrótervezési egységben. 1979-ig kisebb részfeladatokat végzett, mint például a sérült alagúti tübingek cseréje vagy a Határ úti metróállomás belső szerkezeteinek és a Jókai utcai metró szellőző műtárgy tervezése. Részt vett az alagutak számítógépes tervezésének gyakorlati alkalmazásában. 1979-ben kinevezték irányító tervezőnek. Megkapta a békásmegyeri Duna alatti vízszállító alagút és kapcsolódó műtárgyainak tervezését. 1980-ban British Council ösztöndíjat kapott, kb. két hónapig tanulmányozta az angol metró építését. Hazatérése után a Dózsa György úti metróállomás áttervezésében és a Forgách utcai metróállomás belső ellenőrzési munkálataiban vett részt, valamint az Újpest Városkapu metróállomás főtervezője lett. Elvégezte az Építőipari igazságügyi szakértői szakmérnöki szakot a Budapesti Műszaki Egyetem Építőmérnöki Karon. 1988-1990 között lehetőséget kapott a londoni székhelyű Mott-MacDonald cégnél a Csalagút tervezésében. 1990-ben a Mott-MacDonald két magyar partnerrel megalapította az Environconsult Kft.-t, amelynek ügyvezető igazgatója lett. 1993-ban kilépett az Environconsult-ból, majd két társával megalapították a ForEnviron Kft.-t, amelynek ügyvezető igazgatója lett. A ForEnviron Kft. környezetvédelmi projektek előkészítésével, hatásvizsgálatok és megvalósíthatósági tanulmányok készítésével, illetve menedzselésével, valamint komplex EU-s pályázatok készítésével foglalkozott. Ezeket a munkákat, mint ügyvezető irányította. Részt vettek az EU által finanszírozott környezetvédelmi projekteken (szennyvíz tisztítás, hulladékgazdálkodás, Homokhátság projekt stb.). Évekig a TMSZ vezetőségi tagja volt. 2007-ben a Mott-MacDonald Ltd. megvásárolta a ForEnviron Kft.-t, amelynek az ügyvezetője lett. A cégen belül megerősödött a mérnöki tervezés és jelentősen megnövekedett az export munkák száma. 2010-ben visszavonult a munkából, azóta Veresegyházon él nyugdíjasként.

A Kari Tanács **aranydiploma** adományozásával ismerte el értékes mérnöki tevékenységét.

Szlávik Erika

1945-ben született Veszprémben.

1968-ban szerzett diplomát a Budapesti Műszaki Egyetem Építőmérnöki Kar Szerkezetépítőmérnöki szakán. Első munkahelye a BUVÁTI / BVTV / 7-es irodájánál volt. A 7-es iroda főleg átalakításokkal foglalkozott, kezdő statikusként jó tanulólécke volt számára. A régi budapesti századeleji háború sújtotta, elhanyagolt épületek átalakítása, stabilizálása, sokszor nem egyszerű statikai feladatot jelentett, sok födémcserét, utólagos falkiváltásokat csináltak, de volt új épület is /pl. iskola/. 1971-ben családjával Keszthelyre költözött, ahol a Veszprém Megyei Tanácsi Tervező Vállalat keszthelyi irodájában kapott munkát statikus tervezőként. Ahogy vidéken szokásos volt, az irodában mindenfajta munkát ellátott - válogatás nélkül - ami éppen az asztalra került a megrendelők igényeinek megfelelően, legyen az lakóépület, középület, vagy gyárépület, amelyek tervezésében vett részt /pl. marcali ruhagyár, vagy tapolcai sorházak stb./. 1973-ban a család átköltözött Zalaegerszegre, ahol a nemrég alakult budapesti központú AGROBER Zalaegerszegi Kirendeltségén helyezkedett el vezető statikus tervezőként. Eredetileg mezőgazdasági épületek tervezésére hozták létre az irodát, de mindenfajta építményt elvállaltak. Ott tervezett terményszárítókat, burgonyatárolókat /pl. túskeszcentpéteri, zalabéri/, terménytárolókat, húszüzemi átalakításokat. Olyan középületek tervezője is volt, mint pl. a zalaegerszegi orvos-nővérszálló, vagy a MÁV oktatási épülete. A tervezőirodák szétesése idején az akkoriban alakult GEN-PLAN Kft.-nél dolgozott néhány évet, főleg lakóházak /pl. a zalaegerszegi Bíró M. u.-i két db lakóház, vagy a szárszói lakóház / tervezését végezte. A cég megszűnése után a férjével alapított AXIS Bt.-ben dolgozott, szintén statikusként, ahol sok benzinkutat adaptáltak, de részt vett a zalaegerszegi futballstadion újjáépítési munkáiban is.

A Kari Tanács **aranydiploma** adományozásával ismerte el értékes mérnöki tevékenységét.

Szóke Jenő

1949-ben született Ercsiben.

1973-ban - a diploma kézhezvétele után - a vállalat ösztöndíjasaként a Fejér Megyei ÁÉV-nél (1980-tól Alba Regia ÁÉV, majd ARÉV Zrt.) kezdte munkáját kiemelt mérnökként. Paneles lakás-építés és vb. csarnokok összeszerelésében működött közre. 1976-ban kinevezték üzemvezetőnek, és irányította a paneles szerkezetű lakások építését. 1979-ben tárgyi építésvezető lett, és lakótelepek, iskolák, óvodák kivitelezését koordinálta. 1981-től a cég felső vezetésének törzskarában műszaki titkári feladatokat látott el. 1983-ban az Előregyártó és Vegyi Főüzem vezetésével bízták meg, ahol a CLASP rendszer kéregpaneljei, valamint az ALBAFAL és ALBA-SADI gipsz álmennyezetek is készültek. 1994-ben a céget privatizálták és résztulajdonos lett az ARÉV Zrt.-ben. 1995-ben kinevezték termelési igazgatónak, egyben a cég Igazgatóságának tagja lett. A cég önállóan elnyert munkái mellett részt vett a legnagyobb magyar építő cégekkel alapított, mérnöki irodák által kivitelezett munkák irányításában, mint pl. ORFK, NYUFIG, ELTE északi és déli tömb, Nemzeti Színház, MOM Park. 2002-ben kilépett a cégből, majd tulajdonosként betársult a Hazai Építő Zrt.-be, ahol termelési igazgatóként, vezérigazgatóként dolgozott 2009-ig, nyugdíjba vonulásáig.

A Kari Tanács **aranydiploma** adományozásával ismerte el értékes mérnöki tevékenységét.

Sztaniszláv Tamás

1950-ben született Békéscsabán.

A békéscsabai Út- Híd- Vízműépítési Technikum után, 1968-ban kezdte meg tanulmányait a BME-n, ahol 1973-ban szerezte meg a diplomáját az Építőmérnöki Kar Vízépítőmérnöki szakán. Már az egyetemen a mérnöki munka informatikai szervezési-programozási feladatai vonzották, diplomamunkája is egy számítógépes megoldás volt az öntözés területén. Vízügyi számítástechnikai munkahelyen kezdett el dolgozni, első nagyobb munkája a vízminőségi adatok számítógépes nyilvántartásának szervezési feladata volt. Ekkor az informatikai és a vízminőségi feladatokkal jegyezte el magát egy ideig. Közben mérnöki-matematikai, majd geodéziai (térinformatikai) szakmérnöki oklevelet szerzett. Részt vett a vízügyi légifényképezés vízminőségi megfigyelési feladataiban, segítve ennek elterjesztését. Ezután a vízügyi rendszerfejlesztési-informatikai területen dolgozott, már kezdetben asztali és személyi számítógépeken. Kollégákkal több alkalmazást, tanulmányt készítettek, többek között a nyomás alatti ivóvízhálózatok szimulációs programját, amivel akkor piacvezetők voltak. Később az országos Kármentesítő Program informatikai feladataival foglalkozott, majd részt vett a dunai vízlépcső számítástechnikai előkészítésében. Szakterületet váltva a közlekedés informatikai feladataiban dolgozott, utolsó munkás éveiben a kerékpáros közlekedés különböző területeit végezve. Szervezési és programozási feladatai között volt egy online pályázati támogatási program készítése a kerékpáros infrastruktúra fejlesztése érdekében és az első kerékpáros nyilvántartás kidolgozása is. Ebben az időszakban készítették el a tervezési útmutatót és az akkori, erre épülő kerékpáros vonatkozású KRESZ módosítást. Nyugdíjazás után civil kerékpáros szervezetekben dolgozott.

Munkájáért Miniszteri Dicséretben részesült.

A Kari Tanács **aranydiploma** adományozásával ismerte el értékes mérnöki tevékenységét.

Takács Péter

1950-ben született Budapesten.

A középiskolát a pécsi Pollack Mihály Építőipari Technikumban végezte, majd a BME Építőmérnöki Kar Szerkezetépítőmérnöki szakán szerzett diplomát. Technikusi előképzettségei alapján lehetősége volt a Magasépítő Tanszéken KK munkákat végezni, így a Magyar Tudományos Akadémiának, a TV Székházának és a Szépművészeti Múzeum tetőszerkezetének felmérését és megrajzolását végezni. Mérnöki munkáját a Somogy Megyei ÁÉV építésvezetőjeként kezdte, majd a ZALABER nagykanizsai kirendeltségének vezetője lett. Budapestre költözése után az ÉPBER osztályvezetőjeként, majd a KÖSZIG beruházási osztályvezetőjeként dolgozott. Folyamatos próbálkozásai ellenére külföldi munkavállalási törekvései mind eredménytelenek maradtak. 1988-ban családjával kivándorolt Kanadába. Toronto környékén először egy mérnöki irodában dolgozott. 1994-ben feleségével, Nedeczky Judit építőmérnökkel megalakította a Structural Focus Engineering Inc. céget, ahol a mai napig előregyártott, tagozatos vasbeton fal- és körüreges födém elemek gyártmány terveit tervezik. Nagyobb munkái(k): Simon Fraser Egyetem Module One és Module Two épületek Vancouver BC; Cancer Center Abbotsford BC; The Belvedere 16 emeletes lakóház Brampton ON; Kilgour Estates Toronto ON, 1060 Amsterdam Avenue Manhattan NY; Harrison Condominiums 205 W 76th Str. NY; New York University, Palladium building NY; US Mint Headquarter 801 9th Street Washington DC. Nagy örömet okoz számukra, mikor szabadidejüket a három gyermekük családjával, kilenc unokájukkal tölthetik el. Szerencsésnek tartja azt is, hogy az amerikai társadalomban meg tudta tartani mérnöki hivatását, amit nagyon szeret.

A Kari Tanács **aranydiploma** adományozásával ismerte el értékes mérnöki tevékenységét.

Téglássy Ferenc Tamás

1933-ban született Miskolcon.

1951-ben érettségizett, majd 1952-ben geofizikus oklevelet szerzett az Állami Geofizikai Intézetben. 1952-1961-ig a MASZOLAJ Részvénytársaságnál szeizmikus olajkutató munkákat végzett vezető kiértékelőként. 1957-ben felvételt nyert az Építőipari és Közlekedési Műszaki Egyetem Mérnöki Karára, ahol Vízépítő szakon 1964-ben diplomát szerzett. Mindeközben, 1961-től a VEGYTERV-nél mérnöki feladatokat látott el. 1963 és 1972 között a FŐMTERV-nél vezető irányító tervezőként és irányító tervező ellenőrként dolgozott. 1972-1987-ig a Fővárosi Mélyépítő Beruházási és Üzemeltető Vállalatnál (MÉLYBER) nagy beruházások lebonyolítási csoportvezetője, majd létesítmenyi főmérnök volt. 1987-ben megalapította saját cégét, amelyben a mai napig tulajdonos és ügyvezető igazgatói pozíciót lát el. A KONSENS Kft. orvostechikai eszközök forgalmazó családi vállalkozás, mely az elmúlt években a hazai egészségügy területén piacvezetőként jelentős eredményeket ért el. Az eredmények elérésében szerepet játszott kiváló nyelvtudása, széleskörű ismerete és vezetői szerepe. Az innováció és a cég folyamatos piaci fejlődése mellett a mai napig az egészségügyi világpiac legkiválóbb cégeinek megbízhatóan működő partnere. Nős, 2 gyermeke és 3 unokája van.

Munkásságáért 1976-ban az Építőipar Kiváló Dolgozója díjat nyerte el.

A Kari Tanács **aranydiploma** adományozásával ismerte el értékes mérnöki tevékenységét.

Tóth Pál

1948-ban született Kecskeméten.

1973-ban, a diploma kézhezvétele után az ALUTERV-FKI Alumíniumipari Tervező és Kutató Intézet statikus tervezője volt, több hazai és külföldi ipari objektum tervezésében vett részt. Ez időtáiban a Mérnöktovábbképző Intézetben több kurzust is elvégzett. 1982-től a TÉV Termelőszövetkezetek Építőipari Vállalata (Sárospatak) budapesti tervező osztályának vezetőjeként jellemzően ipari és mezőgazdasági épületek tervezését irányította, mellette építészeti és statikai tervezést folytatott. Munkáltatója révén az egyik arab országban ipari építményeket építését vezette mint építésvezető és szakértő. 1989-től a budapesti PLANETT Építőipari és Kereskedelmi Kft. tervezési ágazatvezetője, majd a Kft. ügyvezetőjeként irányítási, tervezési, szakértői és ellenőri feladatokat látott el. Ekkor már tagja volt a MÉSZ-nek, a MÉK-nek és az MMK-nak. 1993-tól 2012-es nyugdíjba vonulásáig az Állami Számvevőszék ellenőreként dolgozott, ahol hasznosították egyetemi végzettségét és vezetési-tervezési szakmai múltját. Ezen időszak alatt szabadidejében építész tervezőként, statikus vezető tervező- és szakértőként is dolgozott, amit 2015-ben fejezett be.

A Kari Tanács **aranydiploma** adományozásával ismerte el értékes mérnöki tevékenységét.

Varga István

1949-ben született Dávodon.

1973-ban, az egyetem befejezését követően az Alsó-Duna-völgyi Vízügyi Igazgatóságon kezdett el dolgozni. A Vízhatszósítási Osztályon öntözési feladatokat látott el, majd a Vízkár Elhárítási Osztályán folyamszabályozással foglalkozott. 1975-ben munkahelyet váltott, és a Dél-Bács-Kiskun megyei Vízmű Vállalatnál dolgozott 1993 júniusáig – a vállalat átalakulásáig. 1976 és 1985 között a vállalat Tervezési és Előkészítési Osztályát irányította. Ez időszak alatt megyei közműépítési beruházásokhoz tanulmány, engedélyes és kiviteli terveket készítettek megyei beruházásokhoz. Feladataik a vízbázis, víztechnológia, vízhálózat és csatornahálózat-tervezés voltak. Ebben az időszakban készült Kiskunhalas II. és III. vízműtelepének kialakítása, Baja környéki Kistérségi Közmű, Kalocsa Keletiág Regionális Vízmű, valamint számtalan városi és községi víz- és csatornamű tervezése. 1985 és 1993 között a vállalat Vállalkozási és Építési részlegének vezetésére kapott megbízást. Ebben az időszakban a közműves kivitelezéshez kapcsolódó vállalkozás és a kivitelezés közvetlen irányítása volt a feladata. 1993 és 1994 között a Vízmű Vállalatok átalakulása során önálló üzemeltetési tevékenységet végző szervezeteket hoztak létre, a vállalkozási tevékenységet megszüntették a tulajdonosok. 1994-ben megalapította a közműépítéssel, vízmérő javítással, illetve hitelesítéssel, valamint vízvizsgáló laboratórium üzemeltetésével foglalkozó önálló szervezetet, a Vízépszolg-94 Kft.-t, amit a mai napig működtet. A Kft. – országos területi működés mellett – a hagyományos közműépítés és szolgáltatás mellett sikeres munkákat végez kiemelt beruházásokhoz kapcsolódó munkatér határolási, irányított sajtóügyi és víztelenítési feladatok megoldásaiban.

A Kari Tanács **aranydiploma** adományozásával ismerte el értékes mérnöki tevékenységét.

Vincze Vilmos Zsigmond

1945-ben született Öblarn (Ausztria) településen.

1945-ben született az ausztriai Öblarnban, amerikai övezetben, „háborús gyerekként”. Az általános iskolát Budapesten a Margit krt.-i, a Labanc úti és a Marczibányi téri iskolában végezte. Ezután a Kwassay Jenő Híd és Vízmű építő technikumba iratkozott, ahol 1963-ban tett képesítő vizsgát. Kétszer próbálkozott egyetemi felvétellel, de sikertelenül. Többéves határőr katonai szolgálat után felvételizett a BME Építőmérnöki Karára, sikeresen. Sem a technikumban, sem az egyetemen nem lett KISZ tag, mint említette: „idegenkedtem a felülről vezérelt ideologikus szervezettel kapcsolatba kerülni”. Az egyetemen a diplomamunkájához szükséges számításokat az általa programozott számítógéppel végeztette. Első munkahelyén az ÉGSZI Számgepnél is megmaradt a kapcsolata a számítástechnikával, ahol 1972-1975 között rendszerszervező mérnökként dolgozott. E rövid kitérő után úgy határozott, hogy az építőipari kivitelezés területén akar dolgozni. 1976-2019-ig a Mélyépítő Vállalatnál, a Vízügyi Építő Vállalatnál, a Magyar Aszfalt Kft.-nél, a Strabag Rt.-nél, a Betonút Zrt.-nél és a Hídépítő Speciál-nál dolgozott a következő beosztásokban: munkahelyi mérnök, építésvezető, műszaki-vállalkozási csoportvezető, fővállalkozási irodavezető, projektvezető, műszaki tanácsadó. Közben elvégezte a Közgazdaságtudományi Egyetem Mérnök-közgazdász szakát (1988) és részt vett az Állami Vagyonügynökség Válság- és csődmanager képzésében (1992). 45 éve boldog házaspár, egy leány, egy fiú gyermeke és három unokája van.

A Kari Tanács **aranydiploma** adományozásával ismerte el értékes mérnöki tevékenységét.

Vogl Elemér

1947-ben született Győrött.

1973-ban szerzett diplomát a BME Építőmérnöki Kar Szerkezetépítőmérnöki szakán, 1980-ban pedig az Építésmérnöki Karon építésmérnöként, majd 1987-ben gazdasági mérnöként végzett. Munkahelyi pályafutását az Ybl Miklós Főiskolán kezdte laborvezetőként, majd a Postai Tervező Intézetnél statikusként, az Ikarusnál statikus-építészként, a Várterv Építészirodánál pedig építészként dolgozott. Ez utóbbinál feladatai a mentőállomások és könyvtárak építészeti és belsőépítészeti tervezése voltak. A Pest Megyei Bíróság mellett Építész Igazságügyi Szakértőként is dolgozott. Évtizedekig családi házak, lakások építészeti és statikai tervezését, művezetését végezte. 1992-től a Szép Házak építészeti lakberendezési magazin szerkesztésével és kiadásával foglalkozik feleségével, Bognár Emőkével.

A Kari Tanács **aranydiploma** adományozásával ismerte el értékes mérnöki tevékenységét.